ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 30. listopadu 2023 v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Blanky Bedřichové a soudců JUDr. Kamila Vacíka a Mgr. Tomáše Kubovce v trestní věci **Mgr. P. K.**, nar. xxx v xxx, státního občana České republiky, trvale bytem Xxx, xxx, **v řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí, t a k t o :**

I. Podle § 124 odst. 1, 4 zák. č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních (dále jen „ZMJS“) s odkazem na článek 13 odst. 1 písm. a) Úmluvy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu ze dne 8.11.1990, uveřejněné ve Sbírce mezinárodních smluv pod č. 33/1997 Sb.,

s e u z n á v á na území České republiky

rozsudek švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn.: SK.2011.24 ze dne 10. října 2013 s dodatkem ze dne 29. listopadu 2013 a opravou ze dne 30. května 2014, v právní moci dne 5. dubna 2018, a to ve spojení s rozsudkem švýcarského Federálního trestního soudu pod sp. zn.: 6B 663/2014 ze dne 22. prosince 2017, v celém rozsahu výroku o vině týkajícího se odsouzeného P. K., nar. xxx, a částečně ve výroku o trestu, konkrétně ve výroku o uložení propadnutí náhradní hodnoty ve prospěch Švýcarské konfederace ve výši 12.439.383 CHF,

jímž byl odsouzený

Mgr. P. K.,

nar. xxx v xxx, státní občan České republiky, trvale bytem Xxx, xxx,

u z n á n v i n n ý m

trestným činem podvodu dle § 146 švýcarského trestního zákoníku (StGB) a trestným činem opakovaného závažného praní špinavých peněz dle § 305 bis odst. 2 švýcarského trestního zákoníku (StGB)

kterých se dopustil tím, že

obratný podvod spočíval v podstatě v tom, že bylo vytvořeno zdání, že kandidátem na akvizici podílů České republiky v Mxxxxxxá úxxxxá sxxxxxxxxt a.s. – dále jen „MUS“ – (46,29%) byla supina AXXXXN_1 (tj. tahoun investic amerického miliardáře S. L. N. v Evropě), která od května 1999 legálně získala většinový podíl v MUS a která se zavázala, že bude dlouhodobě řídit MUS a investovat do vybudování infrastruktury v oblasti zóny MUS; tento obratný klam byl ještě posílen tím, že lživé informace pocházely od D. G. a byly jím potvrzeny.

Tudíž, jak D., tak D. G. (prostřednictví D.) jednali dle pokynů akcionářů a uživatelů IXXXXXXXXXXY SA, tj. od r. 1997, K., K. a M. a pak od 13. července 1998 rovněž Č. (přes CXXXA) a stejně tak, od 15. července 1998 K. (vždy přes CXXXA), a to v každém případě až do 28. července 1999.

K. tedy věděl, jaká byla úloha nejen D., ale i úloha D. G., který požíval zvláštní důvěry českých úřadů; věděl, že tvrzení D. G., stejně jako činy D. se podílejí na vypracování složité stavby lží a zinscenování, aby navedli českou vládu k tomu, aby se rozhodla prodat IXXXXXXXXXXY SA svůj 46,29% podíl v MUS za cenu 650 000 000 Kč.

Po boku Č. K. založil CXXXA dne xxx na Ostrově Man. V „příkazní smlouvě z 18. dubna 1998 jsou Č. a K. uvedeni jako koneční beneficienti IXXXXXXXXXXY SA. Nelze si představit, že by takovou poznámku bylo možné učinit, aniž by o tom tyto dvě osoby věděly.

Do xxx, datum, kdy K. vstoupil do akciové spoluúčasti IXXXXXXXXXXY (přes CXXXA), K. s Č. už byli zapleteni, nejpozději k 18. dubnu 1998, s K., M. a K., do plánu, který se týkal odkupu akcií MUS, které měl FNM.

K. byl rovněž členem představenstva a menšinovým akcionářem NXXG od jejího založení, xxx (a K. již kontroloval většinový podíl). Jako signatář, pro NXXG, smlouvy o půjčce z 2. ledna 1997, K. věděl, že 49,98% akcií MUS, které byly 22. května 1998 převedeny na IXXXXXXXXXXY SA, byly získány za fondy MUS. Nicméně nelze k právní spokojenosti prokázat, zda věděl, že nejpozději od 20. srpna 1998 NSI kontrolovala 4 987 akcií MUS.

K., jako akcionář a uživatel IXXXXXXXXXXY SA od xxx, věděl, že IXXXXXXXXXXY SA měla 49,98% akcií MUS a rovněž věděl, že protiplnění 650 000 000 Kč, které zaplatila IXXXXXXXXXXY SA České republice, pocházelo z fondů MUS.

K. věděl, že prodej IXXXXXXXXXXY SA tohoto 46,29% podílu za cenu 650 000 000 Kč způsobí České republice značnou majetkovou škodu (odpovídající rozdílu mezi touto částkou a skutečnou hodnotou takového 46,29% podílu) a opatří uživatelům IXXXXXXXXXXY SA odpovídající nedovolené obohacení. Nejdříve, K. věděl, že uživatelé IXXXXXXXXXXY SA (patřil mezi ně) neměli prostředky na to, aby investovali významnou částku do oblasti zóny MUS. V dubnu 1998 český stát měl 46,29% podíl v MUS a IXXXXXXXXXXY SA kontrolovala 49,98% akcií MUS přes SXXXXXO SXXXXE CZ CZ. K. věděl, že IXXXXXXXXXXY SA neměla v úmyslu prodat ani jedinou akcii MUS, takže objem transakcí na trhu akcií této společnosti bude v budoucnu velmi

slabý a přispěje tak k pádu kursu akcie MUS. Protože K. věděl, že k oznámení o akvizici většiny dojde až 7. června 1999, tj. více než rok po akvizici 49,98% podílu, věděl, že nabídka odkupu 46,29% od FNM bude moci být za velmi nízkou cenu, jejíž výpočet (systémem váženého průměru hodnoty za šest měsíců) nesouvisel s obdobím, během něhož akcie MUS dosáhla své nejvyšší úrovně.

K. jako akcionář IXXXXXXXXXXY SA věděl, že 29. března, IXXXXXXXXXXY SA prodala EXXL 1 615 160, pak 7. června 1999 699 708 akcií MUS za jednotnou cenu 17,15 USD za akcii (07-03-06-0211 a 0215), tj. za hodnotu mezi 615,06 a 597,78 Kč za akcii. Tedy tyto ceny jsou mnohem vyšší než jednotná cena za akcii 158,93 Kč, kterou nabídla IXXXXXXXXXXY SA České republice v době od 3. prosince 1998 do 14. července 1999.

Takto K. spoluzmocnil D. a D. G. k tomu, aby poskytli českým úřadům informace (ústní i písemné), o nichž věděl, že jsou v rozporu s realitou. Když tak učinil, vydal pokyny, při jejichž plnění byla provedena výstavba lží dříve podrobně popsaných a určených k tomu, aby přesvědčily českou vládu, aby prodala IXXXXXXXXXXY SA svůj podíl v MUS za cenu 650 000 000 Kč. Č. věděl, že Česká republika by nebyla prodala IXXXXXXXXXXY SA svůj podíl v MUS, kdyby její představitelé (ministři, kteří hlasovali pro rozhodnutí č. 819) neměli nepravdivou představu o realitě, zejména pokud jde o identitu kandidáta na odkup jejího podílu, na počátku financování jejích akci MUS, k jejím zásahům vůči MUS a spolehlivosti závazku, který dal tento kandidát české vládě, aby investoval značné částky do oblasti zóny MUS, kdyby dokázal získat podíl, který měl stát.

A dále Mgr. P. K.:

1. **nařídil, respektive souhlasil s převody z účtu č. AAA založeného na jméno PXXXXXXXXT v bance UBS SA v Curychu:**
   Dne 28. prosince 1998 30.000 CHF na účet č. BBB, založen na jméno D. u banky UBS SA v Curychu (07-05-59-0252; platební příkaz konsignovaný D. 07-05-59-0253;

2. **nařídil, respektive souhlasil s 11 převody z účtu č. CCC (PXXXXXXXXT u CREDIT SUISSE) na účet založený na jméno EXXL u banky ISLE OF MAN BANK v Douglasu (Ostrov Man):**
   1) Dne 6. srpna 20.000.000 USD 1999 (07-05-59-0361; platební příkaz podepsaný L. 07-05-59-0362);
   2) Dne 18. listopadu 1999 14.000.000 USD (07-05-59-0353; platební příkaz podepsaný L. 07-05-59-0354);
   3) Dne 30. prosince 1999 12.500.000 USD (07-05-59-0333; platební příkaz podepsaný L. 07-05-59-0334);
   4) Dne 11. února 2000 11.000.000 USD (07-05-59-0158);
   5) Dne 29. března 2000 10.300.000 USD (07-05-59-0149; platební příkaz podepsaný L. 07-05-59-0150);
   6) Dne 19. května 2000 11.000.000 USD (07-05-59-0138; platební příkaz konsignovaný D. a L. 07-05-59-0139);

7) Dne 16. června 2000 5.000.000 USD (07-05-59-0131; platební příkaz podepsaný L. 07-05-59-0132);
8) Dne 17. srpna 2000 5.000.000 USD (07-05-59-0110; platební příkaz podepsaný L. 07-05-59-0111);
9) Dne 11. prosince 2000 3.800.000 USD (07-05-59-0092);
10) Dne 10. října 2001 9.850.000 USD (07-05-63-0163; platební příkaz podepsaný L. 07-05-63-0037);
11) Dne 22. května 2002 4.700.000 USD (07-05-63-0036; platební příkaz podepsaný L. 07-05-63-0037),

3. nařídil, respektive schválil 2 převody uskutečněné 26. listopadu 1999 z PXXXXXXXXXTu na CXXXXXXXXT, respektive 27.641.800 USD (07-05-59-0340) a 11.984.000 USD (07-05-59-0339),

4. nařídil, respektive přijal částku v celkové výši 146.150.000 USD, které byly převedeny v 13 platbách postupně od 31. března 1999 do 10. června 2002 z EXXL do IXXXXXXXXXXY SA; Prakticky u každého splacení upsaných fondů, které PXXXXXXXXXT vyplatil za kapitalizaci EXXL, EXXL převedla okamžitě nebo na krátkou dobu splatnosti tyto fondy na IXXXXXXXXXXY SA, od té doby, kdy byl založen účet na jméno EXXL u banky ISLE OF MAN BANK v Douglasu (Ostrov Man). Takto v době od 31. března 1999 do 10. června 2002 EXXL provedla, jak následuje, 13 převodů majetku za celkovou částku 146 150 000 USD na účet č. DDD založený na jméno IXXXXXXXXXXY SA u BANQUE CANTONALE DE FRIBOURG (10-04-0052 ; 07-20-01-1215 až 1242), jehož uživatelem podle tiskopisu A je Č. (10-00-00-0006):

1) 27 700 000 USD dne 31. března 1999 (18-002-094-34903 a 07-20-01-1215);
2) 12 000 000 USD dne 9. června 1999 (18-002-094-34901 a 07-20-01-1217);
3) 20 000 000 USD dne 9. srpna 1999 (18-002-094-34899 a 07-20-01-1219);
4) 14 000 000 USD dne 19. listopadu 1999 (18-002-094-34896 a 07-20-01-1223);
5) 12 500 000 USD dne 30. prosince 1999 (18-002-094-34894 a 07-20-01-1225);
6) 11 000 000 USD dne 15. února 2000 (18-002-094-34892 a 07-20-01-1227);
7) 10 300 000 USD dne 3. dubna 2000 (18-002-094-34889 a 07-20-01-1229);
8) 10 000 000 USD dne 22. května 2000 (18-002-094-34868 a 07-20-01-1231);
9) 5 000 000 USD dne 19. června 2000 (18-002-094-34886 a 07-20-01-1233);
10) 5 000 000 USD dne 17. srpna 2000 (18-002-094-35186 a 07-20-01-1235);
11) 3 800 000 USD dne 12. prosince 2000 (18-002-094-35183 a 07-20-01-1237);
12) 9 850 000 USD dne 11. října 2001 (18-002-094-35180 a 07-20-01-1239);
13) 5 000 000 USD dne 10. června 2002 (18-002-094-35168 a 07-20-01-1241),

300 000 USD, které EXXL vyplatila IXXXXXXXXXXY SA a které překračují částku výplat PXXXXXXXXXTu do EXXL (145 850 000 USD), kterými jsou příjmy z bankovních úroků (celkový výnos 0,2% z celkové částky, od té doby, kdy EXXL převedla do IXXXXXXXXXXY SA na krátkou dobu fondy, které dostala ona sama od PXXXXXXXXXTu).

5. nařídil, respektive schválil každý převod před 12. červnem 2002:

a. na účet založený na jméno EXXXXXO u banky IC BANCA PRAHA A.S. v Praze:

1) 153.000.000 Kč 7. dubna 1999 (07-20-01-1167);
2) 27.000.000 Kč 18. června 1999 (07-20-01-1172);
3) 411.700.000 Kč 24. listopadu 1999 (07-20-01-0329);
4) 420.500.000 Kč 8. ledna 2000 (07-20-01-0332);
5) 256.900.000 Kč 18. února 2000 (07-20-01-0336);
6) 380.000.000 Kč 25. května 2000 (07-20-01-0346);
7) 40.000.000 Kč 23. června 2000 (07-20-01-0348);
8) 58.400.000 Kč 3. července 2000 (07-28-18-0180);
9) 85.000.000 Kč 22. srpna 2000 (07-20-01-0351);

b. na účet založený na jméno BXXXXXM u banky IC BANCA PRAHA A.S. v Praze:

1) 331.000.000 Kč 7. dubna 1999 (07-20-01-1168);
2) 377.400.000 Kč 6. dubna 2000 (07-20-01-0342);

tj. celkem **708.400.000 Kč (hodnota v CHF celkem 30.331.645);**

c. na účet založený na jméno CXXXA u banky BARCLAYS BANK v Douglasu (Ostrov Man):

1) 500.000 USD 21. září 1999 (07-20-01-0048);
2) 752.000 USD 23. září 1999 (07-20-01-0050);
3) 750.000 USD 4. října 2000 (07-20-01-0115, 18-002-106-39218);
4) 380.000 USD 4. října 2000 (07-20-01-0117, 18-002-106-39218);
5) 730.000 USD 21. prosince 2000 (07-20-01-0132, 18-002-106-39215);
6) 3.000.000 USD 14. února 2001 (07-20-01-0139);
7) 1.120.000 USD 15. října 2001 (07-20-01-0167);
8) 2.640.000 USD 14. června 2002 (07-20-01-0213, 18-002-106-39170);
9) 2.420.000 USD 5. července 2002 (07-20-01-0219, 18-002-106-39168);
10) 2.100.000 USD 4. června 2003 (07-26-17-0339, 18-002-106-39160);
11) 1.500.000 USD 7. července 2003 (07-26-17-0347, 18-002-106-39161);
12) 4.500.000 USD 29. prosince 2003 (07-26-17-0371, 18-002-106-39162);

tj. celkem **20.392.000 USD**;

d. na účet založený na jméno CXXXXXXXK založený u banky ISLE OF MAN BANK v Douglasu (Ostrov Man):

1) 4.000.000 USD 7. dubna 1999 (07-20-01-1130, 18-002-107-39539);
2) 4.000.000 USD 18. února 2000 (07-20-01-0073, 18-002-106-39232);
3) 3.880.000 USD 21. června 2000 (07-20-01-0095, 18-002-106-39219);
4) 870.000 USD 4. října 2000 (07-20-01-0116, 18-002-106-39217);

tj**. celkem 12.750.000 USD;**

e. na účet založený na jméno RXXXL u banky CREDIT SUISSE v Ženevě:

1) 50.000.000 Kč (hodnota v CHF: 2.430.865) 15. března 2004 (07-26-68-0240, 07-26-68-0241);
2) 681.661 USD (hodnota v CHF: 844.782) 16. srpna 2004 (07-26-68-0197, 07-26-68-0199);
3) 1.000.000 USD (hodnota v CHF: 1.239.300) 16. srpna 2004 (07-26-68-0203, 07-26-68-0201);
4) 600.000 EUR (hodnota v CHF: 919.380) 16. srpna 2004 (07-26-68-0159, 07-26-68-0261);
5) 17.000.000 Kč (hodnota v CHF: 838.303) 6. října 2004 (07-26-68-0250, 07-26-68-0251);
6) 300.000 EUR (hodnota v CHF: 386.940) 14. července 2005 (07-26-68-0305, 07-26-68-0307);
7) 400.000 USD (hodnota v CHF: 526.040) 13. prosince 2005 (07-26-68-0210, 07-26-68-0213);
8) 364.694 USD (hodnota v CHF: 474.901) 13. prosince 2005 (07-26-68-0216, 07-26-68-0219);

tj. celkem ekvivalent **v CHF 7.660.511;**

f. na dva účty založené na jméno SXXXXXO SXXXXE CZ CZ ve dvou bankách v Praze:
1) 97.600.000 Kč (hodnota v CHF: 4.071.700) 7. dubna 1999 (07-20-01-1164);
2) 12.600.000 Kč (hodnota v CHF: 542.234) 19. října 1999 (07-20-01-0326);
3) 11.000.000 Kč (hodnota v CHF: 486.501) 24. listopadu 1999 (07-20-01-0328);
4) 10.000.000 Kč (hodnota v CHF: 442.447) 6. ledna 2000 (07-20-01-0333);

tj. celkem **131.200.000 Kč, ekvivalent v CHF 5.542.882;**

g. 5.000.000 USD dne 3. května 1999 (hodnota v CHF 7.607.000) na účet „xxx" č. EEE (poté se stal FFF), založený na jméno IXXXXXXXXXXY SA u banky EXPERTA BIL (poté se stala DEXIA BANQUE PRIVEE [SUISSE], poté BANQUE INTERNATIONALE À LUXEMBOURG [SUISSE] SA (07-20-01-1136;

h. 650.000.000 Kč 18. června 1999 a 13. srpna 1999 [hodnota v CHF: 28.603.000] 19. srpna 1999; viz výše Skutečnosti G.2.4.1/i), ve prospěch českého státu (FNM), při platbě 4 089 763 akcií MUS (tj. 46,29% podíl), které vlastnila Česká republika přes FNM

6. po akvizici:

1) 4.416.198 akcií MUS od české společnosti SXXXXXO SXXXXE CZ CZ dne 18. října 1999 evidované v účetnictví IXXXXXXXXXXY SA za cenu 2.866.995.741 Kč (hodnota v CHF: 114.747.877) dne 18. října 1999;

2) 4.089.763 akcií MUS od českého státu (přes FNM) 20. srpna 1999, evidované v účetnictví IXXXXXXXXXXY SA za cenu 650.000.000 Kč (hodnota v CHF: 28.535.000) 19. srpna 1999,
doplněné koupí 123.510 dodatečných akcií MUS (viz výše dův. 4.7.3), **nařídil, respektive souhlasil** s tím, aby J. D. prodal EXXL, pro IXXXXXXXXXXY SA 8.544.098 akcií

společnosti MUS, které měla IXXXXXXXXXXY SA na základě 13 smluv v době od 29. března 1999 do 27. prosince 2001:

1) smlouva z 29. března 1999 týkající se 1 615 160 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 27 700 000 USD (07-03-06-0215 a násl.);
2) smlouva ze 7. května 1999 týkající se 699 708 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 12 000 000 USD (07-03-06-0211 a násl.);
3) smlouva z 4. srpna 1999 týkající se 1 166 181 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 20 000 000 USD (07-03-06-0206 a násl.);
4) smlouva z 10. listopadu 1999 týkající se 816 326 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 14 000 000 USD (07-03-06-0202 a násl.);
5) smlouva z 17. prosince 1999 týkající se 728 863 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 12 500 000 USD (07-03-06-0198 a násl.);
6) smlouva z 2. února 2000 týkající se 641 399 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 11 000 000 USD (07-03-06-0194 a násl.);
7) smlouva z 15. března 2000 týkající se 600 583 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 10 300 000 USD (07-03-06-0190 a násl.);
8) smlouva z 8. května 2000 týkající se 583 090 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 10 000 000 USD (07-03-06-0183 a násl.);
9) smlouva z 1. června 2000 týkající se 291 545 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 5 000 000 USD (07-03-06-0175 a násl.);
10) smlouva z 1. srpna 2000 týkající se 291 545 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 10 300 000 USD (07-03-06-0190 a násl.);
11) smlouva z 20. listopadu 2000 týkající se 221 574 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 3 800 000 USD (07-03-06-0170 a násl.);
12) smlouva z 20. září 2001 týkající se 574 344 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 9 850 000 USD (07-03-06-0165 a násl.);
13) smlouva z 27. prosince 2001 týkající se 313 780 akcií MUS prodaných za cenu 26,35 USD za akcii, tj. celkem 8 268 103 USD (07-03-06-0161 a násl.);

a za výše uvedené trestné činy byl odsouzen k **trestu odnětí svobody v délce 36 (třiceti šesti)** měsíců, z toho 16 (šestnáct) měsíců nepodmíněně, dále k **peněžitému trestu ve výměře 200 denních sazeb ve výši 43 CHF**, a to podmíněně se zkušební dobou v délce 2 (dva) roky, a dále **k zaplacení <u>náhradní hodnoty</u> ve prospěch Švýcarské konfederace ve výši 12.439.383 CHF**.

Přičemž toto jednání by podle českého trestního zákoníku mohlo být posouzeno jako zvlášť závažný zločin podvodu dle § 209 odst. 1, 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, účinného od 1.10.2020 a zvlášť závažný zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 2 alinea první, odst. 4 písm. b), odst. 5 písm. a), b) c) tr. zákoníku

II. Podle § 124 odst. 2 písm. a) ZMJS s odkazem na článek 13 odst. 1 písm. a) Úmluvy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu ze dne 8.11.1990, uveřejněné ve Sbírce mezinárodních smluv pod č. 33/1997 Sb., se současně rozhoduje tak, že se na území České republiky

vykoná ochranné opatření ve formě zabrání náhradní hodnoty dle § 102 tr. zákoníku, a to:

- peněžní prostředky na účtu č. GGG/5500 vedeného u Raiffeisenbank, a. s. ve výši **37.584,11 Kč**, ve vlastnictví R. K., nar. xxx, trvale bytem Xxx, xxx;

- peněžní prostředky na účtu vedeném Generali penzijní společnost, a.s. (dříve Penzijní fond České pojišťovny, a. s.) v souvislosti se smlouvou č. XA, a to ve výši **678.794 Kč**, ve vlastnictví R. K., nar. xxx, trvale bytem Xxx, xxx;

- zaknihované cenné papíry – zaknihované podílové listy ISIN CZxx, emitent X&X PXXXXXXXXXA smíšený otevřený podílový fond, X&X IXXXXXXXXÍ SXXXXXXXXT, a. s., obhospodařovatel fondu X&X IXXXXXXXXÍ SXXXXXXXXT, a. s., o jmenovité hodnotě 1 Kč v počtu 4 769 kusů, ve vlastnictví R. K., nar. xxx, trvale bytem Xxx, xxx;

- pozemek parc. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č. p. xxx,
  pozemek parc. č. xxx/1, zahrada
  pozemek parc. č. xxx/2, zastavěná plocha a nádvoří

vše v katastrálním území Xxx, hlavní město Praha, zapsané na LV XXX, Katastrální úřad pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, ve vlastnictví R. K., nar. xxx, trvale bytem Xxx, xxx.

O d ů v o d n ě n í

Geneze věci

1. S ohledem na složitější genezi celé věci podává městský soud následující shrnutí. Dne 5. 6. 2020 **požádalo Spolkové státní zastupitelství Švýcarské konfederace o zajištění majetku Mgr. P. K.**, který by následně mohl být předmětem žádosti o konfiskaci na základě rozsudku švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. října 2013, který nabyl právní moci dne 22. 12. 2017 ve spojení s rozsudkem Federálního odvolacího soudu sp. zn. 6B_663/2014 ze dne 22. 12. 2017. Prvním z uvedených rozsudků bylo rozhodnuto o povinnosti Mgr. K. zaplatit Švýcarské konfederaci náhradu finanční částky ve výši 12.439.383 CHF. Švýcarským orgánům se výkonu tohoto rozhodnutí podařilo zajistit toliko 52.000 CHF.

2. Ke shora uvedené žádosti bylo následně **usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2020, sp. zn. Nt 845/2020**, jež nabylo právní moci dne 15. 10. 2020, rozhodnuto tak, že dle § 48 odst. 5 ZMJS a § 79d odst. 1 tr. řádu s odkazem na čl. 11.1 Úmluvy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu ze dne 8.11.1990, uveřejněné ve Sbírce mezinárodních smluv pod č. 33/1997 Sb. (dále jen „Úmluva“) se zajišťuje následující majetek Mgr. P. K.:

a) peněžní prostředky na účtu č. GGG/5500 vedeného u Raiffeisenbank, a. s. ve výši aktuálního zůstatku, včetně peněžních prostředků v budoucnu na účet došlých a jejich příslušenství,

b) peněžní prostředky na účtu č. HHH/5500 vedeného u Raiffeisenbank, a. s. ve výši aktuálního zůstatku, včetně peněžních prostředků v budoucnu na účet došlých a jejich příslušenství,

c) peněžní prostředky na účtu vedeném u Penzijního fondu České pojišťovny, a. s. v souvislosti se smlouvou č. XA ve výši aktuálního zůstatku, včetně peněžních prostředků v budoucnu na účet došlých a jejich příslušenství,

d) peněžní prostředky na účtu vedeném u NN Životní pojišťovny, a.s. (dříve ING Životní pojišťovna, a. s.) v souvislosti se smlouvou č. XB ve výši aktuálního zůstatku, včetně peněžních prostředků v budoucnu na účet došlých a jejich příslušenství,

e) zaknihované cenné papíry – zaknihované podílové listy ISIN CZxx, emitent X&X PXXXXXXXXXA smíšený otevřený podílový fond, X&X IXXXXXXXXÍ SXXXXXXXXT, a. s., obhospodařovatel fondu X&X IXXXXXXXXÍ SXXXXXXXXT, a. s., o jmenovité hodnotě 1 Kč v počtu 4 769 kusů;

f) nemovitosti: pozemek parc. č. xxx, jehož součástí je stavba č. p. xxx, pozemek parc. č. xxx/1 a pozemek parc. č. xxx/2, vše v katastrálním území Xxx, hlavní město Praha, zapsané na LV XXX u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha.

3. Dne 7. 9. 2020 pak byl zdejšímu soudu doručen **návrh Ministerstva spravedlnosti sp. zn. MSP-721/2020-MOT-T/17 ze dne 4. 9. 2020**, jehož přílohou byla žádost švýcarského Federálního státního zastupitelství o právní pomoc ze dne 28. 8. 2020, ve které tento orgán požádal o vymáhání švýcarského nároku na odškodnění konfiskací majetku Mgr. P. K. do výše 12.439.383 CHF, a to zejména majetku specifikované shora pod bodem 2. a), c), e) f) odůvodnění tohoto rozsudku. S ohledem na tuto žádost navrhlo Ministerstvo spravedlnosti, aby Městský soud v Praze dle § 124 odst. 1 ZMJS uznal rozsudek švýcarského Federálního trestního soudu ze dne 10.10.2013, sp. zn. SK.2011.24, s dodatkem ze dne 29.11.2013, a dále aby dle § 124 odst. 2 ZMJS rozhodl o tom, že na území ČR se vykoná trest propadnutí majetku spočívající v propadnutí majetku specifikovaného pod bodem 2. a), c), e) f) odůvodnění tohoto rozsudku.

4. Dne 14. 1. 2021 vzalo Ministerstvo spravedlnosti dle § 121 odst. 1 ZMJS shora popsaný návrh zpět.

5. Dne 26.1.2021 byl Městskému soudu v Praze (původně nedopatřením ke sp. zn. Nt 845/2020) doručen **nový návrh Ministerstva spravedlnosti, sp. zn. MSP-721/2020-MOT-T/29 ze dne 25.1.2021**. V něm ministerstvo navrhlo, aby Městský soud v Praze podle čl. 13 Úmluvy a § 124 odst. 1 ZMJS rozhodl o uznání rozsudku švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. 10. 2013 s dodatkem ze dne 29. 11. 2013, a to v celém rozsahu o vině a

částečně co do výroku o trestu – v části ukládající propadnutí peněžitých prostředků ve výši 12.439.383 CHF. Dále ministerstvo navrhlo, aby podle shora uvedené Úmluvy a dle § 124 odst. 2 ZMJS bylo rozhodnuto o tom, že na území České republiky bude vykonán trest propadnutí majetku spočívající v propadnutí majetku specifikovaného pod bodem 2. a), c), e), f) odůvodnění tohoto rozsudku.

6. Ze spisového materiálu vyplývá, že Mgr. P. K. již vykonal nepodmíněnou část trestu odnětí svobody a též celý peněžitý trest ve výši 8.600 CHF.

7. **Mgr. P. K. se k návrhu Ministerstva spravedlnosti vyjádřil prostřednictvím svého obhájce, že s návrhem naprosto nesouhlasí** a považuje jej za rozporný jak s mezinárodními úmluvami, tak s českým právním řádem. Zájmem švýcarských orgánů nikdy nebylo stíhat a odsoudit pachatele údajné trestné činnosti týkající se kauzy MUS a. s. Jejich cílem bylo jedině legálně získat finanční prostředky z prodeje podílů pánů K. a M., které v roce 2006 přišly na účty švýcarských bank; tyto prostředky se v současné době pohybují ve výši 20 miliard Kč. Proces před švýcarskými soudy, ať již prvostupňovým, tak druhostupňovým, označuje Mgr. K. za takřka inkviziční. Bylo jednáno ve francouzštině bez účasti tlumočníka, Mgr. K. nebyl v průběhu jednání ani vyslechnut a soud nepřipustil navržené svědky a listinné důkazy či vyjádření. Odvolací soud dle tehdy platné právní úpravy přezkoumával pouze dodržování procesních pravidel, nikoliv věcnou stránku. Uložený trest odnětí svobody proti své vůli vykonal.

8. Mgr. K. zdůraznil, že nikdy nefiguroval ve statutárních orgánech spol. MUS a. s., ani v jejich dceřiných či jiných společnostech. V inkriminované době byl společníkem spol. NXXXXN SXXXK IXXXXXXXXT, která byla licencovaným obchodníkem s cennými papíry na pražské burze. Tato společnost spravovala aktiva v objemu miliard, a to i aktiva odlišná od aktiv spol. MUS a. s. Ve Švýcarsku Mgr. K. nikdy nežil, ani tam nepodnikal, u tamních peněžních ústavů neměl uloženy žádné finanční prostředky. Dále rozvedl, jak bylo konstruováno obvinění z trestné činnosti ve Švýcarsku a opětovně zdůraznil, že nebyl členem managementu MUS a. s., což však bylo švýcarským soudním orgánům jedno. Česká republika byla někdy v roce 2012 vyzvána, aby se připojila s náhradou škody, přičemž stát prostřednictvím ministra financí švýcarským orgánům sdělil, že Česká republika nebyla poškozena a že privatizací akcií MUS a. s. škoda českému státu nevznikla. V letech 1999, 2001 a 2008 byla privatizace akcií MUS a. s. prověřována policií. Ve všech těchto případech byla věc odložena, neboť nebylo zjištěno, že by došlo k porušení zákona.

9. Mgr. K. dále podotkl, že dle čl. 22 odst. 2 písm. b), d) Úmluvy je nutné návrh Ministerstva spravedlnosti zamítnout. Z ustanovení pod písm. d) je patrné, že rozhodnutí švýcarských soudů není slučitelné s rozhodnutími již vydanými v České republice, a to s třemi usneseními policie ČR, kterými byla věc vždy odložena. Rozhodnutí švýcarských soudů nelze uznat, neboť bylo vydáno v rozporu s výlučnou pravomocí stanovenou právním řádem České republiky. Jedná se o princip teritoriality, neboť Mgr. K. je českým státním občanem, k údajné trestné činnosti mělo dojít na území České republiky a ke škodě českého státu. Švýcarské justiční orgány tedy porušily jeho ústavní práva, neboť zákonným soudcem měl být pouze příslušný soud na území České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. M.

10. Uznání švýcarských rozsudků pak dále brání ustanovení § 284 odst. 1 písm. a), i), odst. 4 písm. a) ZMJS. Dle odst. 1 písm. a) nelze rozhodnutí uznat a vykonat, neboť by to bylo v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté – v dané věci totiž již bylo třikrát pravomocně rozhodnuto o odložení trestního stíhání. Dle odst. 1 písm. i) uznání a výkonu brání to, že jde o skutek, jehož stíhání je dle právního řádu v pravomoci orgánů České republiky – uznáním švýcarských rozhodnutí by tedy došlo k porušení principu teritoriality a suverenity. Dle odst. 4 písm. a) pak rozhodnutí nemusí být uznáno, pokud jde o skutek spáchaný zcela nebo zčásti na území České republiky, což je právě případ dané věci.

11. Závěrem Mgr. K. shrnul, že Švýcarské konfederaci, ani České republice žádnou škodu nezpůsobil, ani způsobit nemohl – i přesto by však v případě uznání rozsudku byl povinen zaplatit částku přes 12 milionů CHF, kterou nikdy ve svém životě nedisponoval. Ze švýcarského rozsudku ani není zřejmé, jak k této částce soud vůbec dospěl, rozsudek je tedy v tomto smyslu naprosto nepřezkoumatelný. Dle českých trestněprávních předpisů mají být ukládány takové finanční sankce, aby byla nahrazena způsobená škoda a odčerpán majetkový prospěch. Uznáním švýcarského rozhodnutí by však došlo k porušení těchto principů a k porušení českých zákonů a jeho ústavních práv. Uznáním švýcarského rozsudku by stát z Mgr. K. vytvořil bezdomovce s doživotním nesplatitelným dluhem ve výši cca čtvrt miliardy Kč. Bez znalosti švýcarského trestního spisu, ze kterého vyplývají veškeré vytýkané skutečnosti, pak ani nelze vydat spravedlivé rozhodnutí. Od roku 2018 probíhá u Městského soudu v Praze soud v téže věci založený na bezpočtu listin ze švýcarského spisu, doplněný o nová svědectví, listiny a posudky. Hlavní líčení ve Švýcarsku naproti tomu trvalo osm dní a konalo se beze svědků a znaleckých posudků a bez možnosti civilizovaného odvolacího řízení. Absurdnost a účelovost celé kauzy Mgr. K. spatřuje v tom, že uplatnění zásady *ne bis in idem*, jež vedlo k zastavení trestního stíhání v České republice pro totožnost skutku, mu znemožnilo ve druhém případě plnohodnotnou obhajobu, která je v normálních státech základním právem. Závěrem tedy Mgr. K. navrhl, aby návrh Ministerstva spravedlnosti na uznání cizozemského rozhodnutí byl zamítnut.

12. **Mgr. P. K. se k návrhu Ministerstva spravedlnosti vyjádřil též prostřednictvím svého druhého obhájce.** V tomto vyjádření zopakoval, že dle jeho názoru bylo v řízení před švýcarskými soudy porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Zjednodušeně řečeno jde o střet omezeného principu vzájemné důvěry mezi signatáři Úmluvy a právem na spravedlivý proces jednotlivce. Soudní systémy jednotlivých členských států Rady Evropy, resp. signatáři zmíněné úmluvy, nedosahují srovnatelných kvalit a neposkytují ani stejně kvalitní záruky spravedlivého procesu.

13. Ministerstvo spravedlnosti se mýlí, když uvádí, že čl. 18 s Úmluvy se dle § 3 odst. 2 ZMJS uplatní přednostně před § 120 odst. 1 ZMJS. V prvé řadě je tomu tak proto, že tato úmluva není přímo aplikovatelná, neboť ukládá povinnosti státům, nikoliv jednotlivcům, a dále proto, že důvody odmítnutí konfiskace jsou úmluvě uvedeny fakultativně. Lze ovšem tvrdit, že důvody pro odmítnutí spolupráce jsou v čl. 18 Úmluvy a v § 120 odst. 1 ZMJS upraveny v zásadě stejně.

14. Jako závažnou vadu označil Mgr. K. skutečnost, že Ministerstvo spravedlnosti žádá o uznání a výkon toliko prvostupňového švýcarského rozsudku a zcela přehlíží, že k pravomocnému

odsouzení došlo až rozsudkem odvolacího senátu Federálního trestního soudu sp. zn. 6B_663/2014 ze dne 22. 12. 2017. Tento rozsudek podle všeho ani není obsahem spisu Městského soudu v Praze ve věci pod sp. zn. 71 T 3/2021.

15. Dále Mgr. K. zdůrazňuje, že obecné soudy jsou v každém případě povinny se zabývat jeho námitkami stran nenaplnění atributů spravedlivého procesu ve Švýcarsku, neboť toto právo je mu garantováno Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. To ostatně vyplývá jak z ústavního pořádku České republiky, tak přímo z ust. § 5 ZMJS. K tomu uvádí nález Ústavního soudu ze dne 3. 5. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 66/04, ve kterém Ústavní soud uznal možnost omezení uznávání trestních rozsudků v zájmu kategorického požadavku výhrady veřejného pořádku bez ohledu na to, zda jde o vydávací nebo předávací řízení. České obecné soudy jsou tedy povinné zabývat se tím, zda parametry trestního procesu, který byl proti Mgr. K. veden ve Švýcarsku, odpovídají atributům spravedlivého procesu. Pro posouzení této otázky by mělo být vyžádáno stanovisko autority, která by byla příslušná k jeho vypracování. Do úvahy přichází Ministerstvo zahraničí České republiky. Ústavní soud přitom důkaz tohoto typu provedl v řízení, jehož výsledkem je nález ze dne 8. 1. 2013 pod sp. zn. IV. ÚS 1755/12. Další postup se též neobejde bez vysvětlení či doplnění ze švýcarské strany postupem dle čl. 28 Úmluvy, k čemuž Mgr. K. uvedl nález Ústavního soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. II. ÚS 1221/13.

16. Mgr. K. se poté zaměřuje na posuzování oboustranné trestnosti, neboť dle čl. 18 odst. 1 písm. f) Úmluvy může být spolupráce odmítnuta v případě, že by podmínka oboustranné trestnosti nebyla naplněna. Tento důvod odmítnutí odpovídá § 120 odst. 1 písm. b) ZMJS. Při posouzení jednotlivých znaků skutkové podstaty je nutno užít metody tzv. analogické transpozice. Je přitom nutno posoudit, zda by skutky, pokud byly spáchány na území vykonávajícího státu, mohly představovat porušení zájmů podléhajících trestněprávní ochraně. Nelze tedy posuzovat jen formální shodu mezi trestným činem uvedením v uznávaném soudním rozhodnutí a jedním z trestných činů dle právního řádu vykonávajícího státu, ale je nutno se zaměřit na to, zda by skutky uvedené v soudním rozhodnutí bylo možné kvalifikovat jako trestný čin, kdyby nastaly na území vykonávajícího státu. Zkoumána musí být též vzájemná podmíněnost skutkových podstat. Prosté konstatování Ministerstva spravedlnosti v návrhu na uznání a výkon cizozemského rozhodnutí tak podmínky přezkumu oboustranné trestnosti zcela jistě nesplňuje.

17. S ohledem na to, že Mgr. K. byl uznán vinným trestným činem podvodu a trestným činem praní špinavých peněz, je nutno se primárně zaměřit na trestný čin podvodu. V této souvislosti je podstatné, že v České republice je Městským soudem v Praze pod sp. zn. 2 T 3/2017 vedeno společné trestní řízení pro totožné skutky, jejichž spáchání bylo kladeno za vinu Mgr. K. ve Švýcarsku. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10 .6. 2019, sp. zn. 2 T 3/2017 byla věc Mgr. K. vyloučena ze společného řízení k samostatnému projednání pod sp. zn. 2 T 5/5019. Usnesením ze dne 5. 9. 2019, č. j. 2 T 5/2019-256 pak bylo trestní stíhání Mgr. K. zastaveno dle § 223 odst. 1 tr. řádu s odkazem na § 231 odst. 1 tr. řádu z důvodu dle § 11 odst. 2 písm. a) tr. řádu, neboť trestní stíhání bylo nepřípustné. Tento postup byl odůvodněn existencí překážky věci pravomocně rozhodnuté – městský soud totiž dospěl k závěru, že skutek obsažený v obžalobě, kde byl kvalifikován jako podvod dle § 209 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku, je totožný se skutkem, pro který byl Mgr. K. odsouzen ve Švýcarsku. Zastavení tohoto trestního stíhání je však bez významu pro ostatní spoluobžalované, vůči nimž trestní řízení stále probíhá. Městský

soud tak de facto v tomto řízení pod sp. zn. 2 T 3/2017 bude posuzovat splnění podmínky oboustranné trestnosti skutku, pro který byl Mgr. K. uznán vinným švýcarským rozsudkem. Nelze přitom předpokládat, že by se senát Městského soudu rozhodující o návrhu na uznání cizozemského rozhodnutí zabýval oboustrannou trestností stejně komplexně jako senátu rozhodující pod sp. zn. 2 T 3/2017. Z tohoto důvodu tedy Mgr. K. navrhuje přerušení řízení o návrhu Ministerstva spravedlnosti na uznání cizozemského rozhodnutí, a to do doby pravomocného skončení řízení pod sp. zn. 2 T 3 /2017. Takovýto postup má zabránit diformitě rozhodnutí různých senátů stejného soudu.

18. Mgr. K. dále poukázal na čl. 18 odst. 1 písm. a), b) Úmluvy, dle kterých může být spolupráce odmítnuta v případě, že požadovaný postup by byl v rozporu se základními zásadami právního řádu dožádané strany a v případě, že by provedení žádosti mohlo ohrozit suverenitu, bezpečnost, veřejný pořádek nebo jiné podstatné zájmy dožádané strany. Tyto dva důvody odpovídají ust. § 120 odst. 1 písm. c) ZMJS, s čímž souvisí i ust. § 5 ZMJS. Mgr. K. uvádí, že v trestním řízení ve Švýcarsku neměl v rozporu s čl. 2 Protokolu č. 7 k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv (dále jen „EÚLP“) ve spojení s čl. 14 EÚLP právo na odvolání. Švýcarská právní úprava účinná v době odsouzení Mgr. K. vykazovala nepřijatelné znaky dichotomie odvolacích řízení v závislosti na tom, zda na prvním stupni rozhodoval některý z kantonálních trestních soudů, nebo jestli na prvním stupni rozhodoval Federální trestní soud. V případě rozhodování kantonálních soudů, byl možný plný přezkum rozsudku – Federální trestní soud tak zkoumal jak otázky skutkové, tak otázky právní a postupoval v modelu úplné apelace. V případě, že Federální trestní soud rozhodoval v prvním stupni, nebylo možno v odvolacím řízení (které probíhalo před stejným soudem) zkoumat skutková zjištění soudu prvního stupně a bylo postupováno v modelu neúplné apelace. Právě to je případ Mgr. K.. Rozsah tohoto přezkumu by tak odpovídal spíše dovolacímu řízení před Nejvyšším soudem České republiky, než plnohodnotnému odvolacímu řízení se všemi právy, které obžalovanému přiznává EÚLP a související judikatura. Švýcarský soudní systém tedy zakládal diskriminační zacházení mezi těmi, kteří byli souzeni v prvním stupni na kantonální úrovni a těmi, kteří byli v prvním stupni souzeni na úrovni federální. Tímto postupem tak bylo zasaženo do práva Mgr. K. na spravedlivý proces, který je garantován Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod v čl. 2 protokolu č. 7 EÚLP ve spojení s čl. 14 EÚLP. S účinností od 1. 1. 2019 byla popisovaná dichotomie švýcarské právní úpravy odstraněna. Dle názoru Mgr. K. je odlišnosti švýcarského procesního práva nutno posuzovat z hlediska jejich konformity s českým ústavním pořádkem. Absence věcného přezkumu odsuzujícího prvostupňového rozsudku má nepochybně ústavněprávní rozměr. Věcný přezkum odsuzujícího rozsudku totiž patří k základním zásadám spravedlivého procesu a nikoliv k běžným odlišnostem dvou právních úprav. Dokazování cizího práva by tak měly provést obecné soudy v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2007, sp. zn. 25 Cdo 1143/2006.

19. Dále Mgr. K. namítl, že v řízení před švýcarskými orgány byl porušen čl. 6 odst. 3 písm. a) UÚLP, neboť mu nikdy nebylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání (ani v českém ani v jiném jazyce) a o svém obvinění se dozvěděl až zprostředkovaně a s odstupem času. Toto pochybení mělo přímý dopad na obhajobu Mgr. K., neboť v roce 2010 – dříve než byl seznámen se svým obviněním – byly provedeny výslechy řady členů české vlády, kterých se tak nemohl účastnit a klást jim otázky. V řízení před soudem pak výslechy zopakovány nebyly a soud se

spolehnul pouze na výslechy z přípravného řízení, již se však Mgr. K. nemohl účastnit. Tím bylo porušeno jeho právo dle čl. 6 odst. 3 písm. d) EÚLP. Z důvodu diskriminační úpravy odvolacího řízení nemohl pak ani reagovat na nesprávný překlad a deformované hodnocení výslechů české vlády. Dokazováno bylo též řadou listin, kterým Mgr. K. z důvodu jejich cizojazyčnosti nemohl rozumět. Posouzení toho, které listiny bude nutno přeložit, záleželo na polské tlumočnici, která nebyla tlumočnicí do českého jazyka. Tímto postupem bylo porušeno právo dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP. K daleko většímu porušení práva dle tohoto ustanovení však došlo tím, že odsuzující rozsudek čítající cca 600 stran byl Mgr. K. doručen toliko ve francouzském jazyce, jeho časově náročný překlad do českého jazyka si tedy musel zařídit sám. To mělo samozřejmě dopad na možnost podání účinného odvolání. Doručení odsuzujícího rozsudku v jazyce, kterému obviněný nerozumí, je z pohledu českého práva, zásadním porušením práva na obhajobu, resp. práva na spravedlivý proces, které české soudy nemohou přehlížet. Právo na porozumění jazyku, v němž je vedeno trestní řízení, je možno jednoznačně považovat za základní lidské a ústavní právo.

20. Návrh na uznání a výkon cizozemského rozhodnutí by měl být dále zamítnut z důvodu dle čl. 18 odst. 1 písm. e) Úmluvy, neboť by v případě uznání byla porušena zásada *ne bis in idem*. Tento důvod odpovídá ust. § 120 odst. 1 písm. f) ZMJS. Je přitom nutné vycházet z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2019, č. j. 2 T 5/2019, kterým bylo zastaveno trestní stíhání Mgr. Krase pro totožný skutek jako je ten, pro který bylo vedeno trestní řízení ve Švýcarsku. Překážka *res iudicata* je ve vztahu k pravomocným rozhodnutím České republiky absolutní. Úvahy Ministerstva spravedlnosti, že uznání a výkonu švýcarského rozhodnutí zásada *ne bis in idem* nebrání, jsou za hranou přípustní procesní analogie a nepřípustné hmotněprávní analogie.

21. Závěrem tedy Mgr. K. navrhl, aby Městský soud návrh Ministerstva spravedlnosti postupem dle § 125 odst. 1 písm. a) ZMJS zamítl.

22. **Státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze** se k návrhu Ministerstva spravedlnosti písemně nevyjádřila.

23. O návrhu Ministerstva spravedlnosti rozhodl Městský soud v Praze **rozsudkem ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. 71 T 3/2021**, jímž bylo dle § 124 odst. 1 ZMJS s odkazem na článek 13 odst. 1 písm. a) Úmluvy na území České republiky uznán rozsudek švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn.: SK.2011.24 ze dne 10. října 2013 s dodatkem ze dne 29. listopadu 2013 a opravou ze dne 30. května 2014, v právní moci dne 5. dubna 2018, a to ve spojení s rozsudkem švýcarského Federálního trestního soudu pod sp. zn. 6B_663/2014 ze dne 22.12.2017, v celém rozsahu výroku o vině týkajícího se odsouzeného Mgr. P. K., nar. xxx, a částečně ve výroku o trestu, konkrétně ve výroku o uložení náhradní hodnoty ve prospěch Švýcarské konfederace ve výši 12.439.383 CHF. Podle § 124 odst. 2 písm. a) ZMJS s odkazem na článek 13 odst. 1 písm. a) Úmluvy bylo současně rozhodnuto tak, že se na území České republiky vykoná trest propadnutí náhradní hodnoty dle § 71 odst. 1 tr. zákoníku, a to věcí specifikovaných v bodu 2. odůvodnění tohoto rozsudku.

24. Shora uvedený rozsudek nabyl právní moci dne 16. 11. 2021 ve spojení s **usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 11. 2021, sp. zn. 14 To 81/2021**, kterým bylo zamítnuto odvolání Mgr. P. K..

25. Shora uvedený rozsudek Městského soudu v Praze i shora uvedené usnesení Vrchního soudu v Praze byly zrušeny **nálezem Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2022, sp. zn. III. ÚS 381/22**, jímž bylo konstatováno, že uvedenými rozhodnutími obecných soudů bylo porušeno právo Mgr. P. K. na soudní ochranu zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud uvedl, že stěžovatel před obecnými soudu uplatnil totožné námitky, jako v ústavní stížnosti, přičemž v převážné míře se těmito námitkami zejména vrchní soud podrobně zabýval a jeho závěry lze považovat za přesvědčivé. To ovšem neplatí ve vztahu k námitce týkající se nedostatku tlumočení do českého jazyka v průběhu hlavního líčení před švýcarským soudem I. stupně a neposkytnutí překladu cizojazyčného rozsudku. Vrchní soud se námitkou zabýval, neshledal jí ovšem důvodnou. Ústavní soud následně podal obecný výklad k právu na tlumočníka, jež je na mezinárodní úrovni zakotveno v čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP a rovněž v čl. 14 odst. 3 písm. f) Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Ústavní soud poukázal na to, jak právo na tlumočníka chápe Evropský soud pro lidský práva (dále jen „ESLP“) a zdůraznil, že právo na tlumočníka neznamená povinnost zajistit písemný překlad všech písemných důkazů nebo úředních dokumentů v řízení. Text příslušných ustanovení totiž hovoří o „tlumočníkovi“, nikoli o „překladateli“, což naznačuje, že ústní lingvistická pomoc může splňovat požadavky EÚLP. Z judikatury ESLP vyplývá povinnost ověřit, zda spravedlivost řízení vyžaduje ustanovení tlumočníka obviněnému, a to i bez jeho výslovné námitky – selhání právního zástupce při vznesení námitky k tlumočení tak nezbavuje vnitrostátní soud odpovědnosti dle čl. 6 EÚLP. Ústavní soud se pak neztotožnil se závěrem vrchního soudu, že ani nedostatek českého překladu rozsudku nelze považovat za porušení čl. 6 odst. 1 písm. f) EÚLP. Je zjevné, že v daném případě sehrála zásadní roli náhradní forma seznámení obžalovaného s rozsudkem tak, aby mu porozuměl a mohl v řízení činit další úkony; k tomu ovšem dle stěžovatele nedošlo, neboť ani při vyhlašování rozsudku údajně nebyl přítomen tlumočník a je tedy legitimní se tázat, zda nebyl stěžovatel nepřiměřeným způsobem znevýhodněn oproti obviněným, kteří jednacímu jazyku rozumí. Ústavní soud poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2019, sp. zn. 11 Tz 57/2019, z něhož vyplývá, že nedoručení překladu meritorního rozhodnutí při současné neúčasti tlumočníka při jeho vyhlašování, lze považovat za důvod pro neposkytnutí justiční spolupráce dle § 5 ZMJS.

26. Ústavní soud proto dospěl k tomu, že stěžovatelem popsaný postup cizozemských soudů by mohl být považován za zásah do práva na tlumočení či překlad v trestním řízení, což by mohlo vést jak k neuznání cizozemského rozsudku dle § 120 odst. 1 písm. c) ZMJS (případně čl. 22 odst. 2 písm. c) Úmluvy), tak k odmítnutí justiční spolupráce dle § 5 ZMJS (případně čl. 18 odst. 1 písm. a) a b) Úmluvy). Dle Ústavního soudu je proto nezbytné, aby se obecné soudy seriózněji zabývaly otázkou, zda stěžovateli byla poskytnuta jazyková pomoc umožňující mu aktivně se účastnit řízení vedeného proti němu, a to včetně přetlumočení či překladu podstatné části rozsudků, eventuálně takových dokumentů nebo vyjádření v průběhu řízení vedenému proti němu, kterým musí nezbytně rozumět, aby byly respektovány podstatné atributy spravedlivého procesu. Postupem obecných soudů, které shora popsanou otázku nezkoumaly pečlivě, bylo zasaženo do práv stěžovatele na spravedlivý proces. Závěry obecných soudů o tom, že ve

švýcarském trestním řízení nedošlo k tvrzenému porušení stěžovatelových práv, jsou tedy předčasné, neboť jsou založeny na nedostatku rozhodujících skutkových zjištění.

27. Na tomto závěru nic zásadního nemění ani předložená vyjádření Městského státního zastupitelství v Praze a jím vyžádané informace od Generální prokuratury Švýcarské konfederace (dále jen „GPŠK“). Ty totiž námitky stěžovatel sice relativizují, zcela je však nevyvracejí. Dle Ústavního soudu tak nyní bude na obecných soudech, aby se tvrzenými nedostatky řízení před švýcarskými soudy nově zabývaly a provedly doplnění dokazování tak, aby byl dostatečným způsobem zjištěn skutkový stav. Zejména bude nutné ověřit, jakým způsobem bylo v trestním řízení před švýcarskými soud zajištěno právo stěžovatele na tlumočníka v případě, že se jej výslovně nevzdal, a rovněž zda, jakým způsobem a v jakém rozsahu bylo zajištěno seznámení stěžovatele s rozsudkem (s jeho podstatou) v jazyce, kterému rozumí. Ústavní soud zároveň podotkl, že ani pokud by se ukázala pravdivá tvrzení stěžovatele, že v průběhu celého hlavního líčení včetně vyhlašování rozsudku nebyl přítomen soudem ustanovený tlumočník, nemuselo by jít o porušení práva za předpokladu, že stěžovateli byla předtím takový pomoc soudem ustanovených tlumočníků skutečně nabídnuta a on ji prokazatelně odmítl. Za takovéto situace by právo stěžovatele nebylo porušeno ani nevyhotovením překladu rozsudku. Na úvaze obecných soudů rovněž bude posouzení, zda bude pro účely zjištění skutkového stavu dostačující výše zmiňované vyjádření GPŠK, které patrně, a to ještě pouze částečně, vychází pouze z obsahu cizozemských rozhodnutí, či zda si vyžádají další vyjádření, stěžovatelem navrhované protokoly z hlavního líčení, zvukové záznamy a další jím označené listiny apod.

28. Zbývající námitky stěžovatele, které se netýkají porušení práva na tlumočení, shledal Ústavní soud nedůvodnými (Městský soud v Praze proto v tomto ohledu toliko odkazuje na body 73. – 81. nálezu Ústavního soudu ze dne24. 8. 2022, sp. zn. III. ÚS 381/22).

29. V **aktualizaci svého návrhu na uznání cizozemského rozsudku ze dne 15. 6. 2023** rozhodnutí Ministerstvo spravedlnosti uvedlo, že trvá na návrhu dle § 121 odst. 1 ZMJS. Dle ministerstva zákon nikterak výslovně neupravuje náležitosti takového návrhu, zejména pokud jde o petit, resp. jeho podobu a soud není petitem v případě uznání cizozemského rozsudku ze zákona vázán. Přesto však ministerstvo aktualizovalo svůj návrh tak, že navrhlo, aby podle čl. 13 Úmluvy a § 124 odst. 2 písm. a), odst. 4 ZMJS byl na území České republiky vykonán trest propadnutí náhradní hodnoty dle § 71 odst. 1 tr. zákona, a to: peněžní prostředky na účtu č. GGG/5500 spravované pro Mgr. P. K. v Raiffeisenbank a.s. ve výši 37 584,11 Kč, prostředky na účtu vedeném u Penzijní společnosti České pojišťovny, a. s. v nezdaněné částce 678 794 Kč, zaknihované cenné papíry – zaknihované podílové listy ISIN CZxx, emitent X&X PXXXXXXXXXA smíšený otevřený podílový fond, X&X IXXXXXXXXÍ SXXXXXXXXT, a. s., obhospodařovatel fondu X&X IXXXXXXXXÍ SXXXXXXXXT, a. s., o jmenovité hodnotě 1 Kč v počtu 4 769 kusů. Dále ministerstvo navrhlo, aby na území České republiky bylo vykonáno ochranné opatření spočívající v zabrání náhradní hodnoty analogicky dle § 102 tr. zákoníku, a to: pozemku parc. č. xxx, jehož součástí je stavba č. p. xxx, pozemku parc. č. xxx/1 a pozemku parc. č. xxx/2, vše v katastrálním území Xxx, hlavní město Praha, zapsané na LV XXX u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, ve vlastnictví R. K., nar. xxx.

30. K doplněnému dokazování (viz níže body 55. – 78. odůvodnění tohoto rozsudku) a k aktualizovanému návrhu Ministerstva spravedlnosti se prostřednictvím svého obhájce **vyjádřil Mgr. P. K.**. Uvedl, že problémem vyjádření GPŠK je zdroj odpovědi, neboť tento orgán vychází výlučně z rozsudku švýcarského federálního soudu ze dne 10. 10. 2013, sp. zn. SK.2011.24 a rozsudku federálního trestního soudu ze dne 22. 12. 2017, sp. zn. 6B_668/2014. Stejným způsobem však dříve postupovaly také Městský soud v Praze a Vrchní soud v Praz, když zdůrazňovaly, že odsouzení Mgr. K. bylo validováno švýcarským federálním soudem. GPŠK neodpověděla na první blok otázek formulovaných Nejvyšším státním zastupitelstvím (dále jen „NSZ"), resp. odpověděla, který není přesnou reakcí na otázku NSZ. Žádné sdělení obvinění Mgr. K. doručeno nebylo a nebyl o sdělení obvinění informován ani švýcarským obhájcem. GPŠK dosud nepředložilo listinu, kterou byl Mgr. K. o obvinění informován. Na otázku, jaké účinky má doručení písemného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání obhájci obviněného GPŠK neodpovědělo vůbec. Z tohoto pohledu má tedy Mgr. K. za to, že je nutné doplnit spisový materiál o odpovědi na položené otázky; bez nich nelze ve věci rozhodnout. Mgr. K. dále nesouhlasí s tím, že jeho výslech nemohl být proveden, jelikož české orgány nebyl schopny mu doručit předvolání. Dlouhá léta má stejnou doručovací adresu, na níž mu mohlo být předvolání k výslechu doručeno. Pokud je mu známo, tak žádné předvolání, a to k výslechu, ani k závěrečnému výslechu, mu nebylo nikdy doručeno. Ani bez zajištění těchto dokumentů nelze v tuto chvíli věc rozhodnout. Nezodpovězena zůstala též otázka, zdali je v případě zahájení trestního stíhání osoby, která nerozumí jednacímu jazyku, pořizován překlad rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, nebo je obviněnému tlumočena podstata obvinění před zahájením výslechu, anebo je ponecháno na obhájci, aby obviněného seznámil s podstatou obviněn. Bez zajištění odpovědi na tuto otázku nelze ve věci rozhodnout. Dále Mgr. K. rozporuje tvrzení GPŠK týkající se jeho tvrzeného přizvání k výslechu v září roku 2010, když o svém obvinění měl být informován údajně až dopisem ze dne 11. 2. 2011. Argument Vrchního soudu v Praze v již zrušeném usnesení ze dne 16. 11. 2021, sp. zn. 14 To 81/2021, že obhájci měli možnost klást předvolaným osobám otázky je lichý. Samotný fakt, že Mgr. K. nepožadoval opakování těchto výslechů v řízení před soudem, přeci nemůže vést k tomu, že soud bude vycházet ve vztahu k Mgr. K. z těchto „neprocesních" důkazů. Jelikož tyto výslechy zopakovány nebyly, Mgr. K. i jeho obhájce důvodně předpokládali, že ve vztahu k němu nebudou použitelné; jak se následně k jejich překvapení ukázalo, opak byl pravdou.

31. Mgr. K. je i nadále přesvědčený, že ne na všech hlavních líčeních bylo prováděno tlumočení soudem ustanovenými tlumočníky. Ze zvukových záznamů z hlavního líčení by mělo být zřejmé, že vyjma výpovědí obviněných tlumočení nebylo prováděno. Tuto skutečnost mohou potvrdit ostatní obvinění, eventuálně jejich obhájci. Mgr. K. s praktickou jistotou vylučuje, že by v době vyhlášení rozsudku soudu I. stupně byla v jednací síni přítomna soudem ustanovená tlumočnice pro jazyk český. Nedostatky tlumočení namítal už v rámci švýcarského trestního řízení. Dále podotkl, že to, zda obhájce obviněného rozumí vyhlašovanému eventuálně písemně vyhotovenému rozsudku, je zcela bez významu při posuzování, zda vyhlášenému anebo doručenému rozsudku rozuměl on sám. Podle komentáře k § 68 odst. 2 švýcarského trestního řádu platí, že soudy byly povinny zajistit překlad odsuzujícího rozsudku do jazyka, kterému Mgr. K. rozumí. Rozsudek byl vyhlášen ve francouzštině, avšak jeho písemné vyhotovení mu bylo doručeno toliko ve francouzštině, bez překladu do českého jazyka. Mgr. K. ke svému vyjádření

přikládá čestná prohlášení spoluobviněných Ing. M. Č. a Ing. A. K., kteří se přímo účastnili hlavních líčení. Tato prohlášení ve spojení s některými listinami, jimiž bylo v nyní vedeném řízení doplněno dokazování, staví na jisto, že česky mluvícím odsouzeným skutečně nebyl doručen rozsudek v jazyce, kterému by rozuměli, a rozsudek nebyl v takovém jazyce ani vyhlášen. Argumenty užité federálním trestním soudem považuje Mgr. K. za naprosto rozporné s judikaturou ESLP, podle níž jsou konečným garantem spravedlivosti řízení vnitrostátní soudy. Švýcarské justiční orgány tvrdí, že neexistence překladu rozsudku nepředstavuje porušení čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP, s čímž Mgr. K. s odkazem na relevantní judikaturu ESLP nesouhlasí. Fakt, že Ing. K. se domáhal doručení překladu odsuzujícího švýcarského rozsudku prvního stupně jeho tvrzení o porušení práva dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP potvrzuje. Mgr. K. vylučuje, že by se ve švýcarském trestním řízení vzdal práva na účast soudem přibraného tlumočníka při vyhlášení odsuzujícího rozsudku; selhání právního zástupce přitom nezbavuje vnitrostátní soud odpovědnosti dle čl. 6 EÚLP.

32. Od doby zrušení usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 11. 2021, sp. zn. 14 To 81/2021, a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2012, sp. zn. 71 T 3/2021, Mgr. K. usiluje prostřednictvím svých českých a švýcarských obhájců o zajištění zvukových záznamů ze švýcarského hlavního líčení, které prokážou jeho tvrzení, že se práva na tlumočení odsuzujícího rozsudku nevzdal. Jedná se však o komplikovaný proces, neboť švýcarské soudy nejsou tomuto požadavku nakloněny. Mgr. K. proto navrhl, aby zvukové záznamy o všech hlavních líčeních vyžádal u švýcarského federálního trestního soudu Městský soud v Praze. Nedoručení překladu meritorního rozhodnutí při současné neúčasti soudem přibraného tlumočníka při jeho vyhlašování, lze považovat za důvod pro neposkytnutí justiční spolupráce dle § 5 ZMJS a obdobně i dle čl. 18 odst. 1 písm. a), b) a § 22 odst. 2 písm. c) Úmluvy. Dále Mgr. K. znovu zdůraznil, že mu nebylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání a o svém obvinění se dozvěděl pouze zprostředkovaně. Pokud nebude švýcarskými orgány vyvrácena pravdivost tvrzení Mgr. K., že mu nebylo nikdy doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání, a to ani v češtině ani v jiném jazyce, jedná se o natolik závažné nedostatky, které jsou důvodem pro neposkytnutí justiční spolupráce.

33. Dále Mgr. K. namítl porušení čl. 6 odst. 2 EÚLP, tedy zásady presumpce neviny. K porušení této zásady dojde dle judikatury ESLP mj. v případě, že před zjištěním viny zákonným způsobem státní orgány svými rozhodnutí, postoji anebo projevy naznačují, že obviněný je vinný. Stačí takové výrok, z nichž plyne, že soud anebo jiný státní orgán či představitel státní moci považuje obviněného za vinného a činí v tomto směru prohlášení, protože předčasné vyslovení takového názoru nevyhnutelně porušuje presumpci neviny. Tento závěr se vztahuje také na prohlášení učiněná jinými veřejnými činiteli o probíhajícím trestním řízení, které vybízejí veřejnost k tomu, aby věřila ve vinu obviněného a prejudikují hodnocení skutkových okolností příslušným soudem. V tomto ohledu odkázal Mgr. K. např. na vyjádření tehdejšího premiéra P. N. ze dne xxx. Dále vyjádření V. Ž., publicisty a komentátora ze dne xxx, na vyjádření M. T. coby tehdejšího předsedy vlády ze dne xxx a M. B. coby tehdejší místopředsedkyně ČSSD ze dne xxx. Všechna tato vyjádření mají společné to, že o kauze MUS hovoří jako o prokázané korupci, podvodu, fakticky provedené a dokonce prokázané trestné činnosti. Všechna vyjádření byla učiněna v době probíhajícího trestního řízení ve Švýcarsku, tedy v době, kdy na všechny obviněné osoby, včetně Mgr. K., bylo nutné nahlížet optikou presumpce neviny. Těmito

vyjádřeními bylo dle Mgr. K. zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces a presumpci neviny ve smyslu čl. 6 odst. 2 EÚLP.

34. Fakt, že dění a politická atmosféra v České republice v dané době zásadně ovlivňovaly průběh trestního řízení ve Švýcarsku ilustruje značně neobvyklá snaha švýcarských představitelů výkonné moci ovlivnit rozhodovací procesy uvnitř výkonné moc v České republice. Tomu nasvědčuje např. výrazná angažovanost švýcarského velvyslance na trestním řízení v kauze MUS, což Mgr. K. dokládá jeho rozhovorem pro Mladou frontu DNES ze dne xxx a dalším novinovým článkem. Vrchní státní zástupce Stanislav Mečl v roce 2011 popsal koordinaci švýcarských orgánů činných v trestním řízení, které opakovaně oddalovaly podání obžaloby, aby se Česká republika mohla připojit s nárokem na náhradu škody do trestního řízení. Jednání švýcarského velvyslance považuje Mgr. K. za skandální. O vině obviněných v kauze MUS bylo referováno dvěma předsedy vlády České republiky, kterými o nich bylo hovořeno jako o pachatelích, korupčnících, a to i přesto, že v uvedení době nebylo o vině žádného z obviněných rozhodnuto. Ve věci se navíc bezprecedentním postupem angažoval člen moci výkonné, švýcarský velvyslanec, který coby reprezentant Švýcarska a nepochybně s vědomím švýcarských orgánů činných v trestním řízení intervenoval za aktivní účast České republiky na trestním stíhání Mgr. K..

35. **Státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze** se k aktualizovanému návrhu Ministerstva spravedlnosti ze dne 15. 6. 2023 písemně nevyjádřila.

Provedené dokazování

36. **Městský soud v Praze provedl v rámci veřejného zasedání následující listinné důkazy a zjistil z nich následující skutečnosti.**

37. Z rozsudku **Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. října 201**3 **s dodatkem ze dne 29. listopadu 2013 a opravou ze dne 30. května 2014, v právní moci dne 5. dubna 2018**, Městský soud v Praze zjistil, že P. K., byl ve Švýcarské konfederaci uznán vinen trestným činem podvodu dle § 146 švýcarského trestního zákoníku (dále jen „StGB“) a trestným činem opakovaného závažného praní špinavých peněz dle § 305 bis odst. 2 StGB. Těchto trestných činů se dopustil jednáním popsaným ve výroku tohoto rozsudku. Za tyto trestné činy mu byl uložen trest odnětí svobody v délce 36 měsíců, z toho 16 měsíců nepodmíněně, a dále peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb po 43 CHF (tedy celkem 8.600 CHF), a to podmíněně se zkušební dobou v délce 2 let. Dále mu pak byla v tomto rozsudku uložena povinnost zaplatit Švýcarské konfederaci náhradní hodnotu ve výši 12.439.383 CHF.

38. Z rozsudku **Federálního odvolacího soudu sp. zn. 6B_663/2014 ze dne 22. 12. 2017**, Městský soud v Praze zjistil, že odvolání Mgr. P. K. bylo v plném rozsahu zamítnuto.

39. Z **žádosti o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních podané Federálním státním zastupitelstvím Švýcarské konfederace ze dne 28. 8. 2020** vyplývá, že cílem této žádosti je prosazení švýcarského trestního rozsudku za účelem zabavení majetku Mgr. K. na

území České republiky. Žádost shrnuje genezi trestního řízení, předchozí žádost o zajištění majetku Mgr. K. a konstatuje, že její podstatou je vymáhání švýcarského nároku na odškodnění zabavením veškerého majetku Mgr. K. až do výše 12.439.383 CHF, což je částka odpovídající jeho výnosům z trestné činnosti, jak bylo stanoveno rozsudkem Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. října 2013 s dodatkem ze dne 29. listopadu 2013 a opravou ze dne 30. května 2014. Švýcarská strana tedy žádá o vymožení uvedeného nároku na odškodnění, a to zejména proti aktivům specifikovaným pod bodem 2. a), c), e), f) odůvodnění tohoto rozsudku.

40. Ze **sdělení Federálního trestního soudu Švýcarské konfederace ze dne 22. 4. 2020** vyplývá, že švýcarský justiční orgán potvrzuje vykonatelnost „kompenzační pohledávky" proti Mgr. K. ve výši 12.439.383 CHF.

41. Z **usnesení Městského soudu v Praze č. j. 2 T 5/2019 – 256 ze dne 5. 9. 2019, které nabylo právní moci dne 19. 11. 2019**, soud zjistil, že státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci podal k Městskému soudu v Praze dne 27. 4. 2017 pod sp. zn. 2 VZV 1/2012 obžalobu na Mgr. P. K. a další spoluobžalované. Mgr. P. K. byl touto obžalobou viněn ze spáchání účastenství ve formě organizátorství na zločinu zneužití informace a postavení v obchodním styku dle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a § 255 odst. 2, 4 tr. zákoníku, a dále ze spáchání zločinu podvodu dle § 209 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku spáchaného ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2019, sp. zn. 2 T 3/2017 byla věc Mgr. K. vyloučena ze společného řízení k samostatnému projednání pod sp. zn. 2 T 5/2019. Dne 5. 9. 2019 pak bylo vydáno shora uvedené usnesení č. j. 2 T 5/2019 – 256, kterým bylo dle § 231 odst. 1 tr. řádu za použití § 223 odst. 1 tr. řádu z důvodu § 11 odst. 2 písm. a) tr. řádu zastaveno trestní stíhání obžalovaného Mgr. P. K., neboť trestní stíhání je nepřípustné. Z odůvodnění tohoto usnesení je zřejmé, že městský soud podrobně srovnal výrokovou část shora uvedené obžaloby Vrchního státního zastupitelství v Olomouci s rozsudkem švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. října 2013 s dodatkem ze dne 29. listopadu 2013 a opravou ze dne 30. května 2014. Na základě tohoto srovnání dospěl městský soud k závěru, že předmětná obžaloba byla podána pro totožné skutky, pro které již byl Mgr. K. pravomocně odsouzen uvedeným rozsudkem švýcarského soudu. Tato skutečnost přitom zakládá nepřípustnost trestního stíhání dle § 11 odst. 2 písm. a) tr. řádu.

42. Z **usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. 2 T 5/2019 ze dne 10. 2. 2020** soud zjistil, že tímto usnesením bylo dle § 79f odst. 1 tr. řádu zrušeno zajištění majetku Mgr. K. specifikovaného v bodu 2. odůvodnění tohoto rozsudku. Ke zrušení zajištění došlo proto, že trestní stíhání Mgr. K. bylo pravomocně zastaveno a do úvahy nepřicházely žádné další možnosti, jak se zajištěným majetkem naložit.

43. Z **usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. Nt 845/2020 ze dne 18. 6. 2020** soud zjistil, že tímto usnesením byl dle § 48 odst. 5 ZMJS ve spojení s § 79g odst. 1 tr. řádu s odkazem na čl. 11 odst. 1 Úmluvy zajištěn majetek Mgr. K. specifikovaný v bodu 2. odůvodnění tohoto rozsudku. Z **usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 14 To 117/2020 ze dne 15. 10. 2020** je zřejmé, že vrchní soud zamítl stížnost Mgr. K. proti shora uvedenému usnesení, jímž mu byl zajištěn majetek. **Z usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. Nt 845/2020 ze dne 15. 2. 2021** vyplývá, že žádost Mgr. K. o zrušení zajištění jeho majetku ze dne 4. 2. 2021 byla zamítnuta.

Z **usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 14 To 29/2021 ze dne 6. 5. 2021** je pak zřejmé, že vrchní soud zamítl stížnost proti shora uvedenému usnesení, jímž byla zamítnuta žádost o zrušení zajištění, a to s odůvodněním, že zákonné podmínky pro zrušení či omezení zajištění nenastaly, neboť na základě žádosti Ministerstva spravedlnosti se vede před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 71 T 3/2021 řízení o uznání a výkonu rozsudku Federálního trestního soudu z 10.10.2013 pod sp. zn. SK.2011.24 ve změní rozsudku švýcarského Federálního soudu ze dne 22.12.2017, sp. zn. 6B_663/2014, tedy vede se řízení, pro které švýcarská strana požadovala majetek zajistit za účelem výkonu uložené sankce.

44. Ze **zprávy Raiffeisenbank a. s. ze dne 27. 4. 2021** soud zjistil, že současný zůstatek na účtu Mgr. K. č. GGG/5500 činí 37.584,11 Kč.

45. Ze zprávy **Generali penzijní společnost, a. s.** (dříve Penzijní fond České pojišťovny, a. s.) soud zjistil, že současný zůstatek na účtu Mgr. K. č. XA činí 678.794 Kč.

46. Z **výpisu z katastru nemovitostí LV č. 216**, zapsaného u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, soud zjistil, že pozemek parc. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č. p. xxx, pozemek parc. č. xxx/1, zahrada a pozemek parc. č. xxx/2, zastavěná plocha a nádvoří, vše v katastrálním území Xxx, hlavní město Praha (nemovitosti uvedené v bodu II. výroku tohoto rozsudku), jsou ve vlastnictví Mgr. K.. Po zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29.6. 2021 došlo ve vztahu k těmto nemovitostem ke změně vlastnictví a jejich současným vlastníkem je nyní R. K. (viz níže body 76. a 77. odůvodnění tohoto rozsudku).

47. Ze **sdělení Ministerstva financí, odbor 71 – Legislativa a sporné agendy ze dne 10. 6. 2021** vyplývá, že ministerstvo nedisponuje dokumentem, v němž by toto ministerstvo sdělilo justičním orgánům Švýcarska, že České republice v souvislosti s prodejem Mostecké uhelné společnosti a. s. nevznikla škoda a Česká republika se proto s nárokem na náhradu škody k trestním řízení nepřipojuje. Ze sdělení je dále patrné, že Ministerstvo financí bylo o žádosti švýcarské strany o vyjádření, zda se Česká republika připojuje jako poškozená k trestnímu řízená, poprvé informováno dne 16. 3. 2011. Do té doby věc řešilo Vrchní státní zastupitelství, kterým byly kompletní podklady poskytnuty až dne 23. 11. 2011 s tím, že lhůta k přihlášení již uplynula.

48. Ze **sdělení Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 31. 5. 2021** pak vyplývá, že prověřením spisů týkajících se privatizace Mostecké uhelné společnosti a. s. nebyla nalezena žádná listina, jejímž obsahem by bylo sdělení Ministerstva financí justičním orgánům Švýcarska o tom, že České republice v souvislosti s prodejem uvedené společnosti nevznikla škoda a že se Česká republika s nárokem na náhradu škody nepřipojuje.

49. Z **článku z internetového zpravodajského serveru iRozhlas ze dne xxx** vyplývá, že se jedná o rozhovor s tehdejším ministrem financí M. K., z něhož vyplývá, že Ministerstvo financí neeviduje v souvislosti s privatizací Mxxxxxxá úxxxxá sxxxxxxxxt a.s. žádnou škodu a že ministerstvo potřebuje, aby byl státním zastupitelstvím případně označen skutek, kterým mohla

být škoda způsobena. Zároveň tehdejší ministr financí uvedl, že se Česká republika stále může připojit s náhradou škody k trestnému řízení ve Švýcarsku.

50. Z **vyjádření Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 21. 6. 2021, zastupitelského úřadu v Bernu** vyplývá, že tento úřad v trestním řízení před švýcarskými soudy v letech 2011 - 2017 nezaznamenal žádné problémy v dodržování lidských práv včetně práva na obhajobu a spravedlivý proces, a to včetně těch případů, kdy v prvním stupni rozhodoval Federální trestní soud. Úroveň švýcarského soudnictví je tradičně vysoká, minimálně stejná jako v České republice; nelze mu přisuzovat systémové chyby či porušování lidských práv v soudní oblasti.

51. Ze **stanoviska Amnesty International Česká republika, z. s.** ze dne 23. 6. 2021 vyplývá, že Švýcarsko lze považovat za demokratický právní stát s přijatelnou úrovní ochrany lidských práv v oblasti práva na spravedlivý proces. Amnesty International ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro lidská práva v letech 2011 – 2021 neeviduje zvláštní případy nerespektování soudní nezávislosti a nestrannosti a práva na obhajobu a spravedlivý proces v trestním řízení. Obžalovaní se těší presumpci neviny, jednání jsou veřejná a konají se bez zbytečného prodlení, obžalovaní mají právo být přítomni u soudu. Mají dále právo konzultovat právníka dle svého výběru a soudy mohou poskytnout právního zástupce, pokud obžalovaný čelí závažným obviněním. Dále jsou zaručena práva na dostatečnou přípravu obhajoby, na konfrontaci a výslech svědků, právo předvolávat svědky a předkládat důkazy. Obžalovaní nemohou být nuceni vypovídat nebo přiznávat vinu a mají právo podat opravný prostředek k federálnímu soudu.

52. Ze **zprávy Ministerstva spravedlnosti České republiky ze dne 18. 6. 2021** vyplývá, že v rámci praxe mezinárodního trestního odboru zatím nikdy nedošlo k situaci, která by vyvolávala pochybnosti o tamní úrovni dodržování lidských práv. Ministerstvo spravedlnosti však nedisponuje podrobnými informacemi o švýcarském trestním či ústavním právu. Soud proto odkázalo na **zprávu Ministerstva zahraničních věcí České republiky, které je ve věci kompetentní k podání informací.**

53. Z **právního stanoviska švýcarské advokátní kanceláře Mangeat Attorney at Law LLC, ze dne 9. 6. 2021, vypracované Fanny Margairazem, advokátem**, je zřejmé, že toto stanovisko poskytuje teoretický výklad švýcarského trestního soudního systému a změn, kterých doznal v roce 2019. Švýcarsko má dva souběžné soudní systémy, a to na úrovni kantonů a na federální úrovni. Od roku 2011 se vedení trestního řízení ve všech 26 kantonech i na úrovni konfederace řídí švýcarským trestním řádem. Primární pravomoc rozhodovat o trestných činech mají zásadně soudy kantonu, v němž byl trestný čin spáchán. U omezeného seznamu trestných činů (např. trestných činů proti federálním zájmům) však rozhodují trestní soudy konfederace. Do 2. 1. 2019 trestní senát Federálního trestního soudu rozhodoval jako soud prvního stupně o trestních věcech federální jurisdikce. Odvolání proti rozsudkům trestního senátu Federálního trestního soudu bylo možné podat k Nevyššímu federálnímu soudu. Jeho přezkumná pravomoc však byla omezena pouze na přezkum správné aplikace právních norem. Nejvyšší federální soud tedy směl přezkoumat a případně opravit skutková zjištění soudu nižší instance, pokud byl skutkový stav zjištěn prokazatelně nesprávným způsobem nebo v rozporu se zákonem. Ve všech ostatních případech byl Nejvyšší federální soud vázán zjištěními soudu nižší instance. Na

kantonální úrovni je systém odlišný – odvolání proti rozsudkům prvního stupně je možno podat k soudu, který má plnou pravomoc přezkoumat rozsudek po právní i skutkové stránce. Odvolání proti rozhodnutí odvolacího soudu je pak možno podat k Nejvyššímu federálnímu soudu; kantonální systém byl tedy tvořen soudy tří stupňů. Federální soudní systém měl pouze dvě instance a před rokem 2019 v něm neexistoval odvolací soud, který by měl úplnou pravomoc přezkoumat věc po právní i skutkové stránce. Právní stanovisko dále shrnuje kritiku shora popsaného soudního systému. Uvádí zejména, že federální trestní řízení do roku 2019 nerespektovalo zásadu dvojinstančnosti řízení, která je garantována Ústavou Švýcarska i čl. 2 odst. 1 protokolu č. 7 EÚLP; dále nebylo v souladu se švýcarským trestním řádem a představovalo neoprávněnou diskriminaci a porušení zásady rovného zacházení. Až dne 1. 1. 2021 byl zřízen odvolací soud Federálního trestního soudu, čímž byly napraveny shora uvedené nedostatky federálního soudního systému.

54. Z **usnesení Policie České republiky, ÚOKFK, Odbor korupce a ochrany zájmů Evropské unie sp. zn. OKFK-52/TČ-2008-23 ze dne 24. 7. 2008** vyplývá, že věc podezření ze spáchání trestných činů zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148 odst. 1, 4 tr. zákona, porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 255 odst. 1, 3 tr. zákona a zneužívání informací v obchodním styku dle § 128 odst. 2, 4 tr. zákona, jichž se měli dopustit zástupci společností Axxxxn Gxxxp, a.s., SXXXXXO SXXXXE CZ CZ, a. s., Čxxxý bxxxxý úxxd, Mxxxxxxá úxxxxá sxxxxxxxxt a.s., byla odložena. K tomu Městský soud v Praze uvádí, že byť se další dvě obhajobou požadovaná usnesení nepodařilo s ohledem na časový odstup a skartační doby spisů již zajistit, již z návrhu obhajoby je patrné, že si je vědoma skutečnosti, že šlo o usnesení o odložení podezření z trestné činnosti, jelikož nebyly zjištěny skutečnosti opravňující ve věci zahájit trestní stíhání a nešlo tak o meritorní rozhodnutí ve věci. Samotné usnesení o odložení věci tak nebrání, aby úkony trestního řízení ve stejné trestní věci byly zahájeny kdykoli dodatečně, pokud nedojde k promlčení trestního stíhání či jiné zákonné překážce. Absence dalších vyžádaných rozhodnutí proto nemohla bránit soudu ve skončení dokazování a rozhodnutí ve věci samé.

55. **Po zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. 71 T 3/2021, a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne ze dne 16. 11. 2021, sp. zn. 14 To 81/2021, nálezem Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2022, sp. zn. III. ÚS 381/22, doplnil Městský soud v Praze dokazování ve věci následujícím způsobem.**

56. Z **žádosti Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 22. 4. 2022, č. j. 1 NZM 2001/2021 – 50**, soud zjistil, že NSZ se na švýcarskou stranu obrátilo s dotazy týkajícími se otázek zahájení trestního stíhání ve věci Mgr. K., podmínek pro čtení protokolů o výpovědích svědků z přípravného řízení u hlavního líčení, přítomnosti tlumočníka u hlavního líčení a kvality tlumočení a oznámení rozsudku obviněnému.

57. **Z vyjádření Generální prokuratury Švýcarské konfederace ze dne 20. 5. 2022, sp. zn. VZ 18.0025**, vyplývá, že GPŠK odpověděla na shora uvedenou žádost NSZ ze dne 22. 4. 2022. GPŠK nejprve upozornila na to, že před 1. 1. 2011 platil trestní řád o federálním trestním soudnictví ze dne 15. 6. 1934 (dále jen „PCFCJ“); v roce 2011 byl přijat nový švýcarský trestní řád (dále jen „SCPC“). Předmětný rozsudek federálního trestního soudu ze dne 10. 10. 2013

vychází z nové právní úpravy, jelikož ale některé procesní kroky byly učiněny před rokem 2011, poskytla GPŠK znění též relevantních ustanovení staré právní úpravy. Dle čl. 158 odst. 2 SCPC policie nebo prokuratura na začátku prvního výslechu obviněného informuje v jazyce, kterému rozumí, že je proti němu zahájeno předběžné šetření a pro jaký konkrétní trestný čin. SCPC nestanoví další povinnost informovat obviněného o obvinění nad rámec shora uvedeného výslechu; obviněný je seznámen s obviněním, které je proti němu vzneseno, nejpozději při doručení obžaloby. V případě Mgr. K. GPŠK dne 24. 6. 2008 požádala Českou republiku o součinnost za účelem provedení výslechu Mgr. K.. Tento výslech nemohl být proveden, jelikož české orgány nebyly schopny obviněnému doručit předvolání. Následně byl bývalý obhájce Mgr. K. při několika příležitostech vyzván, aby sdělil možná data výslechu svého klienta. Obhájce na tyto výzvy ovšem nereagoval. Dne 31. 1. 2011 GPŠK předvolala Mgr. K. k závěrečnému výslechu, na což ovšem obviněný nereagoval. Jelikož se Mgr. K. vyhýbal svému výslechu, obvinění mu nemohlo být ústně sděleno v průběhu přípravného řízení. Dopisem ze dne 11. 2. 2011 švýcarské orgány informovaly Mgr. K. prostřednictvím jeho obhájce o obvinění; Mgr. K. ani jeho obhájce na tento dopis nereagovali. Ani švýcarský federální trestní soud, ani švýcarský federální nejvyšší soud nepovažovaly způsob, jímž byl Mgr. K. vyrozuměn o trestním vyšetřování a obvinění, za jakkoli nestandardní.

58. K otázce podmínek pro čtení protokolů o výslechu svědků z přípravného řízení v řízení před soudem GPŠK citovala čl. 343 odst. 1 SCPC s tím, že pokud v řízení před soudem soud uzná, že výslech provedený v přípravném řízení není třeba opakovat, zápis z tohoto výslechu je použitelný a výslech není zapotřebí opakovat, a to v i případě, že o to obviněný nebo jeho obhájce žádají. V nyní projednávaném případě byl Mgr. K. přizván k účasti na výslechu patnácti českých ministrů, které se konaly v září roku 2010 v České republice. Obviněný ani jeho obhájce nepožádali o odložení data výslechů. Strany řízení měly dle PCFCJ právo nejpozději do uzavření přípravného vyšetřování nahlédnout do kompletního spisového materiálu a v případě potřeby požádat o doplnění vyšetřování. Švýcarský federální nejvyšší soud dospěl k závěru, že Mgr. K. byl platně přizván k účasti na výslechu patnácti českých ministrů a že protokol o jejich výslechu je využitelný. Obviněný ani jeho obhájce o opakování těchto výslechu v řízení před soudem nepožádali.

59. K otázce přítomnosti tlumočníka v řízení před soudem GPŠK uvedla, že v souladu s čl. 68 odst. 1 SCPC platí, že pokud účastník řízení nerozumí jednacímu jazyku nebo není schopen se v tomto jazyce dostatečně vyjadřovat, bude přibrán překladatel nebo tlumočník; nikdo nemá právo na plný překlad veškerých procesních dokumentů a příloh. Obviněný musí být v jazyce, kterému rozumí, ústně nebo písemně informován alespoň o podstatném obsahu nejdůležitějších procesních úkonů, i když má k dispozici obhájce – orgánem příslušným pro rozhodnutí, zda je třeba v této fázi řízení něco přeložit či nikoli, je soud. V nyní projednávaném případě bylo v celém řízení před soudem prvního stupně tlumočení Mgr. K. a dalším obviněným do českého jazyka zajištěno dvěma soudem ustanovenými tlumočníky, kteří byli na žádost předsedy soudu obviněným k dispozici. Před závěrečnými řečmi předseda soudu informoval obhájce, že oba tlumočníci jsou jim k dispozici, aby o přestávkách tlumočili jejich klientům podstatu závěrečných řečí, čehož se obhajoba vzdala. Po těchto přednesech se předseda soudu dotázal obhájců, zda jejich klienti budou potřebovat tlumočníka při čtení rozsudku, na což obvinění Ing. K., Ing. Č. a Mgr. K. odpověděli, že služby tlumočníka nepotřebují, neboť mají svého

soukromého tlumočníka. Tvrzení Mgr. K., že tlumočník do českého jazyka byl v průběhu řízení před soudem přítomen pouze pro jeden den a že po zbývající část soudního jednání byl přítomen pouze tlumočník do polského jazyka se tedy nezakládá na pravdě.

60. K otázce oznámení rozsudku GPŠK citovala čl. 84 a 87 SCPC a uvedla, že pokud obviněného zastupují švýcarští advokáti, předpokládá se, že umí číst v německém, francouzském a italském jazyce a těmto jazykům rozumí. Obviněný se proto nemůže domáhat práva na úplný překlad rozsudku. V nyní projednávané věci byl Mgr. K. předmětný rozsudek oznámen prostřednictvím jeho švýcarského obhájce. Tento rozsudek nebyl přeložen do češtiny a byl doručen ve francouzském znění; obviněný si na tuto skutečnost u nejvyššího soudu nestěžoval. Tento postup byl aprobován rozsudkem sp. zn. 6B_668/2014 ze dne 22. 12. 2017. Prvostupňový švýcarský rozsudek byl tedy Mgr. K. doručen v souladu se švýcarským trestním řádem a nebylo třeba zajišťovat jeho úplný písemný překlad do českého jazyka. Mgr. K. nepožádal o tlumočníka pro čtení rozsudku, naopak na dotaz uvedl, že soudního tlumočníka nepotřebuje, neboť má svého vlastního soukromého.

61. Z rozsudku **Federálního odvolacího soudu sp. zn. 6B_668/2014 ze** dne 22. 12. 2017 (ve věci Ing. A. K.), je zřejmé, že odvolání Ing. K. proti rozsudku Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. října 2013 s dodatkem ze dne 29. listopadu 2013 a opravou ze dne 30. května 2014 bylo v plném rozsahu zamítnuto. V tomto rozsudku se Federální odvolací soud mj. zabýval námitkami Ing. K. týkajícími se přeložení předmětného rozsudku do českého jazyka a přítomnosti tlumočníků na jednání soudu; veškeré tyto námitky byly shledány nedůvodnými.

62. Z **rozhodnutí Federálního trestního soudu ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. BB.2014.41** je patrné, že švýcarský soud se v tomto rozhodnutí zabýval žádostí Ing. K. na překlad celého textu rozsudku ze dne 10. 10. 2013, sp. zn. SK.2011.24. Švýcarský soud konstatoval, že výroková část předmětného rozsudku byla účastníkům předána ve francouzském jazyce. Ing. K. čekal až do 12. 2. 2014, tedy čtyři, resp. dva a půl měsíce od doručení, než si u soudu překlad rozsudku vyžádal. Z judikatury švýcarských soudů vyplývá, že strana, která nereaguje včas, a to bez relevantního důvodu, je v prodlení; to platí zejména u překladů. V důsledku těchto skutečností neměl Ing. K. nárok na překlad výroku. S odkazem na další judikaturu a doktrínu pak švýcarský soud dospěl k závěru, že Ing. K. nemá právo ani na překlad odůvodnění rozsudku. K tomu soud podotkl, že Ing. K. až do doby podání žádosti vůbec nevznesl otázku překladu dokumentů, procesních úkonů nebo rozhodnutí, které se jej týkají.

63. Z **incidenčního rozhodnutí Federálního trestního soudu ze dne 25. 2. 2014, sp. zn. SK.2011.24** (adresované Michaelu Mrázovi, obhájci Ing. K.), je patrné, že švýcarský soud nevyhověl žádosti Ing. K. o překlad celého rozsudku ze dne 10. 10. 2013 do českého jazyka. Švýcarský soud podotkl, že ani EÚLP, ani švýcarský trestní řád neposkytují právo na překlad rozsudku. Je na obhájci, aby svému klientovi vysvětlit, které části rozsudku se jej týkají. V případě potřeby měl Ing. K. a jeho obhájce možnost kdykoli využít služeb tlumočníků, jak někteří ostatní z obžalovaných při čtení první části rozsudku učinili. Dále švýcarský soud zdůraznil, že přestože bude rozsudek poměrně rozsáhlý, každého z obžalovaných se týká pouze určitá jeho část. Ing. K. navíc ví, která obvinění proti němu byla vznesena, jelikož část obžaloby,

která se jej týká, byla přeložena do českého jazyka. Žádost o překlad odůvodnění výroku i výroku do českého jazyka byla proto zamítnuta.

64. Ze **zápisů z jednání Federálního trestního soudu, sp. zn. SK.2011.24 – SK.2013.24**, vyplývá, že se jedná o zápisy z jednání před uvedeným soudem, a to ze dnů 13. 5., 14. 5., 15. 5., 16. 5., 17. 5., 21. 5., 24. 6., 25. 6., 26. 6., 27. 6., 28. 6., 1. 7., 2. 7., 3. 7., 4. 7., 10. 10. a 29. 11.2013. Městský soud se při přezkumu těchto zápisů soustředil zejména na otázku zajištění tlumočení z francouzského jazyka do jazyka českého, resp. otázku přítomnosti soudních tlumočníků či tlumočníků, jejichž přítomnost si zajistili jednotliví obžalovaní.

65. Ze zápisu ze dne 13. 5. 2013, v němž bylo soudní jednání celkově zahájeno, je patrné, že u něj byly přítomny dvě tlumočnice, a to paní S. (S. S.) a paní C. (J. C.), které měly za úkol překládat otázky a odpovědi obžalovaných, jejichž mateřským jazykem je český jazyk; tito obžalovaní mají též právo požádat předsedu senátu o překlad podstaty rozhodnutí přijatých soudem během jednání (č.l. 548). Předseda senátu dále vzal na vědomí, že v jednacím sále je přítomna paní K. B. v roli tlumočnice, kterou zmocnili Ing. Č. a Mgr. K. (č.l. 548). Dále ze zápisu vyplývá, že jednání byl přítomen Mgr. K. osobně, a to spolu se svými obhájci panem Maradanem a panem Josephem Zdarskym (patrně Josefem Žďárským, pozn. soudu), viz č.l. 548 rub.

66. Přítomnost tlumočnic u jednání dále vyplývá ze zápisu ze dne 17. 5. 2013, z něhož je patrné, že předseda senátu vyzýval tlumočnice, aby připravily překlad některých otázek GPŠK pro Ing. M. Č. (č.l. 564). Přítomnost tlumočnic je pak patrná i ze zápisu ze dne 21. 5. 2013, v němž proběhl výslech Mgr. K. a předseda senátu informoval strany, že tlumočnicím bude vyhrazen čas pro překlad otázek GPŠK (č.l. 564 rub). V zápisu ze dne 24. 6. 2013 je konstatována přítomnost tlumočnice „J. K." (soud nemá pochybnost o tom, že se správně jedná o J. K., viz pod bodem 78. odůvodnění tohoto rozsudku) a dalších dvou tlumočnic (č.l. 565). Z tohoto protokolu je dále uvedeno, že překlad určitého dokumentu zkontrolují tlumočnice (č.l. 567 rub) a to, že předseda senátu konstatoval, že úkolem tlumočnic je překládat obžalovaným otázky pokládané svědkům a jejich odpovědi (č.l. 568). Přítomnost tlumočnic je patrná i ze zápisu ze dne 25. 6. 2013, kde jsou uvedeny při kontrole přítomnosti osob (č.l. 568 rub). Předseda senátu pak dále účastníky řízení vyzval, aby předložili své otázky tlumočníkům (č.l. 570). Obhájce Maran též vznesl požadavek, aby tlumočnice pro jeho klienta přeložily otázky a odpovědi, pokud by soukromý tlumočník nemohl sledovat průběh slyšení (č.l. 571). Přítomnost tlumočnic je patrná též ze zápisu o jednání ze dne 27. 6. 2013, kde obhájce Mráz žádá, aby jeho řeč byla přeložena; Ing. K. přitom žádá, aby mu otázky byly pokládány také v češtině (č.l. 574).

67. Dále je přítomnost tlumočnic zřejmá ze zápisu ze dne 28. 6. 2013, kde předseda senátu žádal jednu z tlumočnic o překlad určitých dokumentů (č.l. 574 rub). Dále je konstatováno, že tlumočnice zkontrolovaly a přeložily další specifikované dokumenty (č.l. 575) a to, že tlumočnice potvrzují přesnost specifikované audionahrávky (č.l. 576). Dále je pak v tomto zápisu o jednání uvedeno, že předseda senátu informoval obhájce českých obžalovaných o tom, že obě tlumočnice jsou k jejich dispozici a během přestávek mohou přeložit podstatu obžaloby a obhajoby. K tomu se předseda senátu dotázal, zda si obhajoba přeje využít této možnosti, na což obhajoba reagovala tak, že nikoli. Podle návrhu stran by pro potřeby přednášení závěrečných řečí měla stačit pouze jedna tlumočnice (č.l. 577). Přítomnost tlumočnice je pak

patrná ze zápisu ze dne 4. 7. 2013, v němž je konstatováno, že obžalovaní, kteří nehovoří francouzským jazykem, se vyjádří v 18:30 hodin za přítomnosti tlumočnice (č.l. 579). Dále je pak konstatována přítomnost všech stran a tlumočnice S. S., která bude tlumočit závěrečné slovo obžalovaných, kteří nehovoří francouzsky (č.l. 580). Na konci jednání tohoto dne bylo poté konstatováno, že Ing. Č., Mgr. K. a Ing. K. nebudou na příští jednání potřebovat služby soudní tlumočnice, neboť budou mít k dispozici svého soukromého tlumočníka. Zároveň je uvedeno, že rozsudek bude vyhlášen v následujícím jednání, které se bude konat dne 10. 10. 2013 (č.l. 582 rub).

68. Ze zápisu ze dne 10. 10. 2013 pak vyplývá, že během něj byl vyhlášen rozsudek, který obsahuje popis jednání, pro nějž byli jednotliví obžalovaní uznáni vinnými, stejně jako výrok o uloženém trestu. Ze zápisu je patrné, že jednání se účastnili Mgr. K. (spolu se svým obhájcem panem Maradanem a též v doprovodu tlumočnice Mgr. J. K.) a Ing. K.; J. D. a Ing. Č. se jednání osobně neúčastnili (jejich obhájci, pan Vafadar a pan Clerc však ano), viz č.l. 583 rub. Dále je pak v zápisu uvedeno, že tlumočnice S. S. se dostavila do jednací síně po 17. hodině (č.l. 586).

69. Ze zápisu ze dne 29. 11. 2013 vyplývá, že během tohoto jednání byl vyhlášen doplňkový rozsudek obsahující též tzv. kompenzační pohledávku dle čl. 71 odst. 1 čl. 59 kap. 2, odst. 1 švýcarského trestního zákoníku mj. vůči Mgr. K.. Právě tato „kompenzační pohledávka" byla výrokem pod bodem I. tohoto rozsudku na území České republiky uznána a ve výroku pod bodem II. bylo rozhodnuto o tom, že se vykoná jako ochranné opatření dle § 102 tr. zákoníku. Je zřejmé, že jednání ze dne 29. 11. 2013 se neúčastnil nikdo z obžalovaných, tedy ani Mgr. K., nýbrž toliko jejich obhájci; za Mgr. K. tedy pan Maradan, za Ing. Č. pan C. a za Ing. K. pan Mráz. (č.l. 540).

70. Z **vyjádření Federálního trestného soudu ze dne 2. 11. 2022, sp. zn. SK.2011.24** (odpověď na žádost Městského soudu v Praze), vyplývá, že švýcarský soud poskytuje odpovědi na otázky týkající se přítomnosti tlumočníků u hlavního líčení, přítomnosti obhájce u hlavního líčení a přeložení předmětného rozsudku do českého jazyka. Je třeba uvést, že švýcarský soud poskytuje odpověď výslovně ve věci Ing. K. – ačkoli Městský soud v Praze svou žádost formuloval tak, že se týkala Mgr. K., Ing. K., J. D. i Ing. Č. -, avšak z odpovědi je jednoznačně zřejmé, že její obsah lze z převážené části vztáhnout též na Mgr. K..

71. Federální trestní soud uvedl, že po přezkoumání zápisů z jednání, dopisu ze dne 25. 2. 2014 adresovaného obhájci Ing. K. a rozhodnutí stížnostního soudu ze dne 20. 3. 2014 (viz shora bod 62. odůvodnění tohoto rozsudku) lze dospět k následujícím závěrům. Ze zápisu z jednání na str. 83 je patrné, že Ing. K. byl často osobně přítomen na soudním líčení, pokud přítomen nebyl, účastnil se jednání jeho obhájce pan Mráz. Jak vyplývá ze zápisu z jednání na str. 5, 45 a 81, překlad z českého jazyka do francouzského jazyka během řízení zajišťovaly dvě tlumočnice, které přijely z Prahy. Při čtení výroku ze dne 10. 10. 2013 se obvinění Mgr. K., Ing. Č. a Ing. D. výslovně vzdali přítomnosti tlumočníka, jak to vyplývá ze zápisu z jednání na str. 74. V den přečtení výroku rozsudku byl přítomen Ing. K., kterému asistoval jeho obhájce pan Mráz. Dále švýcarský soud uvedl, že je na obhájci, aby svému klientovi vysvětlil, které části rozsudku se jej týkají. Ing. K. se vzdal účasti na čtení druhého výroku a ukázal tím, že svému obhájci důvěřuje. Obžalovaní měli možnost si sami vyhledat tlumočníky. Ing. K. měly být přeloženy pouze ty části

rozsudku, které se jej týkaly; měl přitom přístup k české verzi obžaloby, která se jej týkala, aby se mohl připravit na rozpravy.

72. Z **vyjádření Federálního ministerstva spravedlnosti ze dne 6. 9. 2023, sp. zn. EAII.04.0336/VZ.18.0025,** je patrné, že v ní švýcarský orgán odpovídá na žádost o vyjádření Městského soudu v Praze. V bodu 1. švýcarský orgán konstatoval, že Ministerstvo spravedlnosti ČR dne 30. 1. 2023 požádalo o generální souhlas s tím, aby Městský soud v Praze, senát 2 T, mohl sdílet švýcarské rozsudky a jejich překlady pro účely žádosti stran zabavení majetku (tedy ve věci sp. zn. 71 T 3/2021, pozn. soudu). V dopisu ze dne 5. 4. 2023 Federální ministerstvo spravedlnosti potvrdilo, že zásada speciality v této věci nevylučuje užití poskytnutých švýcarských rozhodnutí též ve věci uznání a výkonu švýcarského rozsudku. České orgány jsou proto oprávněny používat při vyřizování švýcarské žádosti o právní pomoc rozsudek pod sp. zn. 6B_663/2014. Dále Federální ministerstvo podotklo, že od 1. 1. 2019 se federální trestní řízení zahajuje na základě obžaloby podané ze strany Nejvyššího státního zastupitelství u Trestní komory švýcarského Federálního trestného soudu (Trestní komora). Odvolání proti rozsudkům tohoto soudu je možno podat u Odvolací komory Federálního trestního soudu (Odvolací komora). Proti rozsudkům Odvolací komory se lze odvolat u švýcarského Federálního nejvyššího soudu (Nejvyšší soud). Proti rozsudkům vydaným před 1. 1. 2019. bylo možné se odvolat přímo u Nejvyššího soudu.

73. Pod bodem 2. Federální ministerstvo spravedlnosti uvedlo, že na jednáních ve věci sp. zn. SK.2011.24 konaných ve dnech 21. 5. a 27. 6. 2013 byly v celém jejich průběhu přítomny dvě profesionální tlumočnice z Prahy, a to paní S. S. a paní J. C., jež byly pověřeny Trestní komorou. Tyto tlumočnice byly k dispozici nejen Mgr. K., ale i ostatním obžalovaným. Pro čtení výroku rozsudku a odůvodnění se Mgr. K., Ing. Č. a Ing. K. výslovně vzdali práva na překlad. Ze zápisu z jednání z jednání ze dnů 21. 5. a 27. 6. 2013 krom toho vyplývá, že Mgr. K. byl za účelem přípravy poskytnut překlad obžaloby do českého jazyka. Rozsudek sp. zn. SK.2011.24 byl Mgr. K. napaden u Nejvyššího soudu zejména z důvodu tvrzeného porušení jeho práva na překlad rozsudku. Nejvyšší soud v rozsudku pod sp. zn. 6B_663/2014 neuznal porušení práva na slyšení, ani porušení práva na překlad. Nejvyšší soud odkázal na čl. 68 švýcarského trestního řádu, který upravuje situaci, kdy účastník řízení nerozumí jazyku řízení nebo není schopen se v daném jazyce dostatečně vyjádřit. V takovém případě se mu do jazyka, kterému rozumí, přeloží klíčový obsah procesních úkonů. Nejvyšší soud měl za diskutabilní, zda Mgr. K. mohl prokázat své právo na překlad částí spisů původně sepsaných v jeho rodném jazyce. Dle čl. 68 odst. 2 švýcarského trestního řádu nemá nikdo nárok na kompletní překlad všech procesních spisů a částí spisů. Nejvyšší soud dále zdůraznil, že Mgr. K. byl díky své znalosti českého jazyka, právnickému vzdělání a práci obchodníka s cennými papíry v pozici, že rozuměl obsahu všech českých dokumentů a případě potřeby mohl požádat o překlad dokumentů, které považoval za důležité. Nejvyšší státní zastupitelství dalo Mgr. K. možnost o překlad určitých dokumentů požádat, což Mgr. K. nijak nerozporoval.

74. Federální ministerstvo spravedlnosti pak dále zdůraznilo, že Nejvyšší soud je ve Švýcarsku soudem poslední instance, jehož rozhodnutí mají zároveň charakter precedentu. Řízení před ním se vede pouze písemně, jen ve výjimečných případech se vede ústní jednání se slyšením účastníků. Mgr. K. takovéto jednání požadoval, avšak jeho žádost byla Nejvyšším soudem

zamítnuta. Vzhledem k písemnému řízení neproběhlo žádné jednání, na němž měl být Mgr. K. zajištěn překladatel. Jelikož ústní jednání neproběhlo, nejsou k dispozici zápisy z jednání.

75. Ze **sdělení Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových ze dne 14. 3. 2023 o podstatných informací stran chování Mgr. K.** vyplývá, že mezi Mgr. K. a R. K. - manželkou Mgr. K. - došlo k soudnímu vypořádání společného jmění manželů, na základě čehož bylo vedeno u příslušného katastrálního úřadu řízení o vkladu výlučného vlastnického práva R. K. k nemovitým věcem zajištěným pro potřeby vykonávacího řízení (viz body 76. – 77. odůvodnění tohoto rozsudku). Dle ÚZSVM se tento postup jeví jako účelový s cílem ochránit majetek, jenž byl dřívějším rozhodnutím dotčen a ve vztahu k němuž byl Mgr. K. dříve zbaven vlastnického práva. Tuto informaci hodlal ÚZSVM předat Centrále proti organizovanému zločinu při Policejním prezidiu České republiky.

76. Z **rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 17. 1. 2023, č. j. 27 C 157/2022 – 41**, vyplývá, že ve věci žalobkyně R. K. a žalobce Mgr. P. K. o zúžení a vypořádání společného jmění manželů bylo pod bodem I. rozhodnuto tak, že se zužuje společné jmění manželů R. K. a Mgr. P. K. stran věcí specifikovaných v bodu 2. písm. a), c), e), f) odůvodnění tohoto rozsudku. Pod bodem II. bylo rozhodnuto tak, že stran shora specifikovaných věcí vyjmutých ze společného jmění manželů se tyto věci vypořádávají tak, že do výlučného vlastnictví R. K. se přikazují pozemky specifikované v bodu 2. písm. e) odůvodnění tohoto rozsudku a do výlučného vlastnictví Mgr. K. se přikazují peněžní prostředky na účtu č. GGG/5500 vedeného u Raiffeisenbank, a. s.; peněžní prostředky na účtu vedeném u Penzijního fondu České pojišťovny, a. s. v souvislosti se smlouvou č. XA; zaknihované cenné papíry – zaknihované podílové listy ISIN CZxx, emitent X&X PXXXXXXXXXA smíšený otevřený podílový fond, X&X IXXXXXXXXÍ SXXXXXXXXT, a. s., obhospodařovatel fondu X&X IXXXXXXXXÍ SXXXXXXXXT, a. s., o jmenovité hodnotě 1 Kč v počtu 4 769 kusů. Z odůvodnění tohoto rozsudku je zřejmé, že příčinnou zúžení společného jmění manželů a jeho následného vypořádání bylo řízení o uznání a výkonu švýcarského rozsudku ze dne 10. 10. 2013 na území České republiky.

77. Z **výpisu z Katastru nemovitostí ze dne 11. 4. a 24. 10. 2023** vyplývá, že nemovitosti na pozemku parc. č. xxx, jehož součástí je stavba č. p. xxx, pozemku parc. č. xxx/1 a pozemku parc. č. xxx/2, vše v katastrálním území Xxx, hlavní město Praha, zapsané na LV XXX u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha (viz bod 46. odůvodnění tohoto rozsudku) jsou ve vlastnictví R. K.. Tyto nemovitosti jsou i nadále pro účely řízení o uznání švýcarského rozsudku zajištěny usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2020, sp. zn. Nt 845/2020.

78. Z **lustrace v Seznamu znalců, tlumočníků a překladatelů** (na https://seznat.justice.cz/) soud zjistil, že Mgr. J. K. je zapsána jako soudní tlumočnice a překladatelka pro jazyk francouzský a rumunský, a to ode dne 30. 9. 1991.

79. Z **příloh k vyjádření Mgr. K. ze dne 20. 11. 2023** (viz shora pod bodem 30. – 34. odůvodnění tohoto rozsudku) k doplněnému dokazování soud zjistil následující skutečnosti. **Blíže nedatovaný článek z portálu Česká justice** hovoří mj. o tom, že na úřadu státního

zastupitelství a na soudech prokazatelně prosazovaly své zájmy, prostřednictvím svých diplomatů, Švýcarsko a Spojené státy americké. Pokusy švýcarského velvyslance A. R. intervenovat do trestního řízení v případu Mxxxxxxá úxxxxá sxxxxxxxxt a.s. a donutit český stát, aby se český stát bez patřičné opory připojil k trestnímu řízení, byly zdokumentovány již v roce 2011. Už tehdy ministr spravedlnosti J. P. popsal jednání, které lze nazvat skandálním, včetně chování pracovníků ministerstva spravedlnosti. Z **čestného prohlášení Ing. A. K. ze dne 19. 7. 2022** vyplývá, že Ing. K. v prohlášení uvádí, že se ve dnech 10. 6. až 21. 6. 2013 a ve dnech 24. 6. až 12. 7. 2013 zúčastnil hlavního líčení probíhajícího před Federálním trestním soudem v Bellinzoně, které bylo konáno pod sp. zn. SK.2011.24. Během jeho účasti na tomto hlavním líčení byl tlumočen oficiálním soudním tlumočníkem z francouzštiny do češtiny a naopak pouze jeho osobní výslech. V další průběhu hlavního líčení oficiální tlumočení prováděno nebylo a hlavní líčení probíhalo pouze ve francouzském jazyce, tedy veškeré projevy soudu., prokuratury, obhájců, znalců i svědků včetně čtení všech listinných důkazů nebyly tlumočeny do českého jazyka. Přes oficiální a legitimní žádost Ing. K. mu nebyl doručen rozsudek v překladu do českého jazyka, ale toliko v jazyce francouzském, a to přesto, že měl na odvolání pouhých 30 dnů. Z **čestného prohlášení Ing. M. Č. ze dne 12. 7. 2022** vyplývá, že Ing. Č. v prohlášení uvádí, že se ve dnech 13. 5. až 24. 5. 2013 a dále v e dnech 10. 6. až 12. 7. 2013 zúčastnil hlavního líčení před Federálním trestním soudem v Bellinzoně, které bylo konáno pod sp. zn. SK.2011.24. Při tomto hlavním líčení bylo tlumočeno oficiálním soudním tlumočníkem z francouzského jazyka do jazyka českého jen po dobu výslechu prvních šesti obžalovaných. V dalším průběhu soudního zasedání oficiální tlumočení prováděno nebylo a proces probíhal pouze ve francouzském jazyce.

80. **Článek z portálu Mladé fronty DNES ze dne xxx** obsahuje rozhovor s tehdejším ministrem spravedlnosti M. K. stran případu Mxxxxxxá úxxxxá sxxxxxxxxt. Ministr spravedlnosti mj. uvedl, že podle něj v případu Švýcaři nehrají otevřenou hru. Je to u nich velká politická kauza, což dokládá, že jejich velvyslanec obcházel jednoho mistra za druhým a všechny přesvědčoval, že by se Česká republika měla do případu připojit. Ale nikdy se od něj nedozvěděli proč. V **článku Lidových novin ze dne xxx „xxx xxx“: xxx xxx xxx xxx xxx** je uvedené, že švýcarský diplomat byl z přístupu české vlády zklamaný, sedm měsíců nechala vláda České republiky bez odpovědi výzvy, aby se přihlásila k miliardám zmrazeným ve Švýcarsku v kauze privatizace Mxxxxxxá úxxxxá sxxxxxxxxt. Velvyslanec R. se osobně sešel minimálně se čtyřmi členy xxx kabinetu. Po sedmi měsících, kdy na výzvu k připojení nebylo reagováno, se velvyslanec obrátil na ministry P. a K. a sešel se též s ministrem zahraničí K. S. Následuje popis „byrokratického ping-pongu“ týkajícího se švýcarské výzvy k připojení se k trestnímu řízení. Dále je v článku uvedeno, že ještě poté, co byla ve Švýcarsku podána obžaloba, se velvyslanec R. sešel s vicepremiérkou K. P.; podle ní dokonce Švýcarsko podání obžaloba oddalovalo tak, aby se Česká republika mohla k řízení připojit. Její slova dle článku nepřímo potvrdil „pražský vrchní žalobce“ S. M.. Podle něj švýcarské úřady upozorňovaly český stát na jaře, že obžalobu podají do dvou měsíců, finální rozhodnutí padlo až v říjnu. Podle M. nemá česká účast výrazný vliv na samotné trestní řízení.

81. Z **žádosti o přezkum ze dne 16. 11. 2023** (přeloženo z francouzského jazyka) vyplývá, že Mgr. K. podal prostřednictvím svého švýcarského právního zástupce shora uvedeného dne u Federálního trestního soudu žádost o přezkum rozsudku ze dne 10. 10. 2013 a dodatku ze dne

29. 11. 2013 a opravou ze dne 30. 5. 2014, vydaného Spolkovým trestním soudem pod sp. zn. SK.2011.24. V této žádosti se Mgr. K. domáhá toho, aby byl uvedený rozsudek zrušen a on byl zproštěn obžaloby pro trestné činy podvodu a praní špinavých peněz.

Hodnocení důkazů a závěry Městského soudu v Praze

82. **Po takto provedeném dokazování dospěl Městský soud v Praze k závěru, že jsou splněny veškeré podmínky dle § 120 odst. 1 ZMJS pro uznání a výkon** rozsudku švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. října 2013 s dodatkem ze dne 29. listopadu 2013 a opravou ze dne 30. května 2014, v právní moci dne 5. dubna 2018, a to ve spojení s rozsudkem švýcarského Federálního trestního soudu pod sp. zn. 6B_663/2014 ze dne 22.12.2017. Prvý rozsudek bylo možno uznat v celém rozsahu výroku o vině týkajícího se Mgr. K. a částečně ve výroku o trestu, konkrétně ve výroku o uložení povinnosti zaplatit náhradní hodnotu Švýcarské konfederaci ve výši 12.439.383 CHF (blíže viz níže).

83. Městský soud nedospěl k závěru, že by žádost Mgr. K. o přezkum shora uvedeného rozsudku ze dne 16. 11. 2023 - dle českého právního řádu se jedná o žádost o obnovu řízení (viz bod 81. odůvodnění tohoto rozsudku) – představovala překážku pro meritorní rozhodnutí o návrhu Ministerstva spravedlnosti na uznání a výkon shora popsaného švýcarského rozsudku, jak to Mgr. K. namítal. Je nutno uvést, že ZMJS neobsahuje žádné ustanovení, podle něhož by bylo možné a nezbytné řízení o uznání a výkon cizozemského rozsudku přerušit. Soud konstatuje, že žádost o přezkum (resp. žádost o obnovu řízení) pravomocného rozsudku, který je předmětem řízení o uznání není zásadně důvodem pro neuznání cizozemského rozsudku (§ 120 odst. 1 ZMJS *a contrario*) a není ani důvodem pro neformální přerušení řízení za účelem vyčkání výsledku mimořádného opravného prostředku. Předmětné cizozemské rozhodnutí bylo přezkoumáno švýcarským soudem II. stupně a nabylo právní moci, z čehož je nutno vycházet.

84. Je nutno podotknout, že proti rozsudku o uznání a výkonu cizozemského rozsudku dle § 120 odst. 1 ZMJS není dovolání přípustné (§ 265a odst. 1, 2 tr. řádu *a contrario*), je proti němu ovšem přípustná stížnost pro porušení zákona dle § 266 an. tr. řádu. Pokud by byla shora popsaná žádost Mgr. K. o přezkum předmětného švýcarského rozsudku v plném rozsahu úspěšná, mohl by Mgr. K. podat podnět ministru spravedlnosti k podání stížnosti o porušení zákona, o níž by Nejvyšší soud nutně rozhodl tak, že se uznávací rozsudek zrušuje. Zároveň by Nejvyšší soud mohl dle § 275 odst. 4 tr. řádu rozhodnout tak, že se přerušuje výkon uznávacího rozsudku, aby bylo předejito potenciální újmě na majetku Mgr. K.. Ze všech těchto důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že podaná žádost o přezkum předmětného švýcarského rozsudku nepředstavuje překážku pro meritorní rozhodnutí o návrhu Ministerstva spravedlnosti.

85. Pokud jde o splnění podmínek pro uznání a výkon cizozemského rozsudku, předně je nutno uvést, že na projednávanou věc nelze aplikovat § 284 odst. 1 ZMJS (uznání a výkon rozhodnutí ukládajícího propadnutí nebo zabrání majetku nebo věcí), neboť toto ustanovení spadá do části páté ZMJS, která se zaobírá postupem mezinárodní justiční spolupráce s jiným členským státem Evropské unie. Na postup při uznávání cizozemského rozhodnutí ve vztahu ke Švýcarské

konfederaci je nutno aplikovat § 118 an. ZMJS; podmínky pro uznání jsou přitom zakotveny v § 120 odst. 1 ZMJS.

86. Podmínka dle **§ 120 odst. 1 písm. a) ZMJS** je splněna, neboť možnost uznání cizozemského rozhodnutí je jednak zaručena Úmluvou a jednak je i ve vztahu ke Švýcarsku zaručena vzájemnost.

87. Podmínka dle **§ 120 odst. 1 písm. b) ZMJS**, tedy nutnost oboustranné trestnosti, je též v posuzovaném případě splněna. V tomto ohledu lze považovat za zásadní podrobně odůvodněné usnesení Městského soudu v Praze č. j. 2 T 5/2019 – 256 ze dne 5. 9. 2019 (viz bod 41. odůvodnění tohoto rozsudku), ve kterém městský soud podrobně srovnal skutky, pro něž byl Mgr. K. uznán vinným uznávaným rozhodnutím, se skutky, jež byly obžalobou Vrchního státního zastupitelství v Olomouci kladeny za vinu tehdy obž. Mgr. P. K.. Uzavřel přitom, že státní zástupce vinil Mgr. K. a další spoluobžalované ze dvou skutků. Skutek pod bodem I. byl kvalifikován jako účastenství ve formě organizátorství na zločinu zneužití informace a postavení v obchodním styku dle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a § 255 odst. 2, 4 tr. zákoníku; skutek pod bodem II. pak jako zločinu podvodu dle § 209 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku spáchaného ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku. Městský soud v citovaným usnesení dospěl k závěru, že skutek pod bodem II. obžaloby je totožný – co do jednání a následku - se skutkem, pro nějž byl Mgr. K. uznán vinným uznávaným rozsudkem, a který jím byl kvalifikován jako trestný čin podvodu dle § 146 StGB. Skutek pod bodem I. obžaloby pak byl shledán totožným se skutkem, pro nějž byl Mgr. K. uznán vinným uznávaným rozsudkem, a který byl kvalifikován jako trestný čin opakovaného závažného praní špinavých peněz dle § 305 bis odst. 2 švýcarského trestního zákoníku (StGB). Pro posouzení totožnosti skutků nebylo podstatné, že uznávaný rozsudek kvalifikuje, na rozdíl od obžaloby Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, skutek pod bodem I. obžaloby jako praní špinavých peněz.

88. Soud se při projednání návrhu Ministerstva spravedlnosti ČR na uznání a výkon rozsudku švýcarského federálního soudu se závěry shora uvedeného usnesení plně ztotožňuje, co do jednání a následku považuje oba skutky popsané v obžalobě Vrchního státního zastupitelství v Praze za totožné se skutky, pro něž byl Mgr. K. uznán vinným nyní uznávaným švýcarským rozsudkem. Z hlediska podmínky oboustranné trestnosti je podstatné, zda by skutky z uznávaného rozsudku bylo možno kvalifikovat jako trestné činy podle práva České republiky v případě, že by nastaly na jejím území. Pro naplnění podmínky dle § 120 odst. 1 písm. b) ZMJS přitom není nezbytná jistota, že by Mgr. K. byl pro skutky z uznávaného rozsudku na území České republiky uznán vinným - opak by *de facto* znamenal nutnost provádět přezkum, který by se rovnal nalézacímu řízení před soudem I. stupně –, nýbrž právě to, že předmětný skutek by naplňoval znaky konkrétní skutkové podstaty některého z trestných činů dle trestního zákoníku České republiky. Skutečnosti, na základě nichž by bylo možno posoudit jednání Mgr. K., kvalifikované uznávaným rozsudkem jako trestný čin praní špinavých peněz, jako zvlášť závažný zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 2 alinea první, odst. 4 písm. b), odst. 5 písm. a), b) c) tr. zákoníku, vyplývají již z uvedeného usnesení Městského soudu v Praze č. j. 2 T 5/2019 – 256 ze dne 5. 9. 2019, zejména pak z odůvodnění pod body 41. až 44. tohoto usnesení. Skutečnosti umožňující posoudit jednání Mgr. K., kvalifikované uznávaným švýcarským rozsudkem jako trestný čin podvodu dle § 146 švýcarského trestního zákoníku a na

území ČR, jako zvlášť závažného zločin podvodu dle § 209 odst. 1, 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, účinného od 1.10.2020, jsou pak patrné zejména z odůvodnění v bodech 59. až 62. citovaného usnesení. Soud se, jak již bylo výše uvedeno, se závěry tohoto usnesení ztotožňuje a v podrobnostech na něj pro jeho vyčerpávající popis odkazuje.

89. Soud dále shledal též naplnění podmínky dle **§ 120 odst. 1 písm. c) ZMJS**, tedy to, že uznávané švýcarské rozsudky byly vydány v řízení, které odpovídalo závazkům vyplývajícím pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách. Soud – ani po rozsáhlém doplnění dokazování zejména ve vztahu k právu Mgr. K. na tlumočení ve smyslu čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP (viz body 56 – 74. odůvodnění tohoto rozsudku) - neshledal žádné skutečnosti, které by prokazovaly, že v řízení předcházejícím vydání uznávaných rozsudků byla práva Mgr. K., zejména právo na spravedlivý proces, porušena tak závažným způsobem, že by tím došlo k flagrantnímu odepření spravedlnosti, jež by bylo v rozporu se samotnou podstatou práva na spravedlivý proces, zachyceného zejména v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ani v novém projednání věci po doplnění dokazování tedy Městský soud v Praze nedospěl k závěru, že jsou dány důvody pro neuznání cizozemského rozsudku dle § 120 odst. 1 písm. c) ZMJS (případně čl. 22 odst. 2 písm. c) Úmluvy), nebo k odmítnutí justiční spolupráce dle § 5 ZMJS (případně čl. 18 odst. 1 písm. a) a b) Úmluvy).

90. Nejprve je nutno opětovně na obecné úrovni podotknout, že Švýcarskou konfederaci je třeba považovat za demokratický právní stát, který je součástí schengenského acquis, u nějž nejsou známy žádné poznatky, z nichž by bylo možno vyvozovat, že v trestním řízení před jeho justičními orgány by docházelo k porušování základních lidských práv a svobod. To ostatně vyplývá i ze zpráv Ministerstva zahraničí, Amnesty International a Ministerstva spravedlnosti (viz body 50. – 52. odůvodnění tohoto rozsudku). Z nich vyplývají informace o vysoké úrovni švýcarského soudnictví a o tom, že v trestním řízení jsou zajištěna všechna práva zajišťující spravedlivý proces. Pokud jde o namítané systémové nedostatky odvolacího řízení v případech, kdy v prvním stupni rozhodoval Federální trestní soud, má Městský soud v Praze za to, že odlišnosti švýcarského systému opravných prostředků od systému České republiky nepředstavují flagrantní porušení práva na spravedlivý proces a nejsou důvodem, pro který by předmětné rozsudky nebylo možno uznat a vykonat dle § 120 odst. 1 písm. c) ZMJS. K této otázce se ostatně již vyjádřil Vrchní soud v Praze v usnesení ze dne 16. 11. 2021, sp. zn. 14 To 81/2021, a to v bodech 49. – 50. Jeho závěry pak byly aprobovány nálezem Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2022, sp. zn. III. ÚS 381/22, a to v bodu 80.

91. Mgr. K. pak v novém projednání opětovně uplatnil **též námitku, že jeho právo na spravedlivý proces bylo v řízení před švýcarskými orgány porušeno tím, že mu nebyla řádně oznámena skutečnost, že je proti němu vedeno trestní stíhání, resp. že mu řádně nebylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání**. Touto námitkou se již zabýval Vrchní soud v Praze ve zrušeném usnesení ze dne 16. 11. 2021, sp. zn. 14 To 81/2021, a to v bodech 29. – 32. odůvodnění tohoto usnesení. Závěry, které vrchní soud učinil pak byly následně aprobovány Ústavním soudem v nálezu ze dne 24. 8. 2022, sp. zn. III. ÚS 381/22, a to v bodu 78. odůvodnění tohoto nálezu. Jelikož Mgr. K. nyní nenamítl žádné nové skutečnosti ani nepředestřel novou argumentaci, odkazuje Městský soud v Praze na shora uvedená usnesení ve specifikovaných částech a dále ve stručnosti uvádí toliko následující.

92. Ze švýcarského rozsudku ze dne 10. 10. 2013, sp. zn. SK.2011.24, z rozsudku ze dne 22. 12. 2017, sp. zn. 6B_663/2014, ani z vyjádření GPŠK (viz shora body 57. – 60. odůvodnění tohoto rozsudku) nevyplývá, že by podle švýcarského trestního řádu účinného v době vedení řízení bylo nezbytné trestní zahajovat na základě písemného rozhodnutí příslušného orgánu, jež by bylo nutné obviněnému doručit; taková povinnost ostatně orgánům činným v trestním řízení nevyplývá ani z EÚLP, dle které postačí, aby podezřelá osoba byla seznámena s tím, co jí je kladeno za vinu v průběhu jejího výslechu. Ze švýcarského rozsudku ze dne 10. 10. 2013, stejně jako ze shora specifikovaného vyjádření GPŠK vyplývá, že švýcarské orgány požádaly dne 24. 6. 2009 Českou republiku cestou právní pomoci o uskutečnění výslechu Mgr. K., během něhož by bylo provedeno seznámení s obviněním. Tento výslech však proveden nebyl, neboť českým orgánům se nepodařilo Mgr. K. doručit předvolání k výslechu. Švýcarský orgán proto poté vyzval tehdejšího advokáta Mgr. K. ke sdělení možných dat, kdy by výslech bylo možno realizovat, na což ovšem advokát nereagoval. Dne 31. 1. 2011 byl následně Mgr. K. naposledy předvolán k výslechu, na což ovšem opětovně nereagoval. Dne 11. 2. 2011 proto švýcarský vyšetřující orgán písemně informoval Mgr. K. o jeho obvinění prostřednictvím jeho obhájce; ani na to nebylo ze strany Mgr. K. či jeho obhájce jakkoli reagováno. Městský soud zároveň upozorňuje na to, že Mgr. K. tuto námitku týkající se nedoručení usnesení o zahájení trestního stíhání uplatnil až nyní v řízení o uznání švýcarského rozsudku – jak je patrno ze shora uvedených švýcarských rozsudků, tato námitka nebyla v řízení před nimi nikdy vznesena. Z těchto rozsudků pak též vyplývá, že obžaloba byla Mgr. K. v českém jazyce doručena dne 13. 8. 2012, přičemž hlavní líčení bylo zahájeno až dne 13. 5. 2013, tedy cca devět měsíců poté. Rozhodně tak nelze mít za to, že Mgr. K. měl nedostatek času na přípravu své obhajoby nebo že by jeho právo na spravedlivý proces bylo flagrantním způsobem porušeno, což by bylo důvodem pro neuznání švýcarského rozsudku, případně pro odepření právní pomoci.

93. Městský soud v Praze zdůrazňuje, že nemá žádný důvod zpochybňovat veškeré shora uvedené skutečnosti, které vyplývají jednak z uvedených rozsudků švýcarského soudu I. i II. stupně, jednak i z vyjádření GPŠK. Justiční spolupráce se státy Evropské unie nebo se státy přidružené mezinárodní smlouvou k provádění schengenských předpisů – kterým Švýcarská konfederace je – je realizovaná na základě principu vzájemné důvěry. Jelikož soud neměl žádný reálný a opodstatněný důvod se domnívat, že by informace uvedené jednak ve švýcarských rozsudcích, jednak ve vyjádření GPŠK nebyly založeny na skutečnosti, neměl ani důvod pochybovat o jejich pravdivosti. Z tohoto důvodu proto po švýcarské straně nepožadoval doložení konkrétních dokumentů, z nichž by vyplývaly veškeré shora uvedené informace týkající se sdělení obvinění, jak to Mgr. K. nyní požadoval; vyžádání takovýchto listin považuje Městský soud v Praze za zcela nadbytečné.

94. Mgr. K. pak nyní dále opakovaně uplatnil **námitku nepoužitelnosti důkazů ve formě výpovědi některých svědků, tedy námitku porušení práva dle čl. 6 odst. 3 písm. d) EÚLP**. I touto námitkou se již zabýval Vrchní soud v Praze ve zrušeném usnesení ze dne 16. 11. 2021, sp. zn. 14 To 81/2021, a to v bodech 33. – 35. odůvodnění tohoto usnesení. Závěry, které vrchní soud učinil pak byly následně aprobovány Ústavním soudem v nálezu ze dne 24. 8. 2022, sp. zn. III. ÚS 381/22, a to v bodu 79. odůvodnění tohoto nálezu. Jelikož Mgr. K. nyní nenamítl žádné

nové skutečnosti ani nepředestřel novou argumentaci, odkazuje Městský soud v Praze na shora uvedená usnesení ve specifikovaných částech a dále ve stručnosti uvádí toliko následující.

95. Nelze souhlasit se současnou námitkou Mgr. K., že mu bylo znemožněno se účastnit výslechu svědků – ministrů z České republiky – v přípravném řízení. Pokud jejich výslechy byly provedeny v září roku 2010 v České republice, jak to vyplývá z vyjádření GPŠK, nelze mít za to, že by Mgr. K. nebo jeho obhájce neměli možnost se jich účastnit nebo alespoň předložit seznam otázek, jejichž zodpovězení od svědků požadovali, jak to Mgr. K. namítá s odkazem na to, že o svém obvinění byl informován až dne 11. 2. 2011. Jak již bylo uvedeno shora, první pokus o vyrozumění Mgr. K. proběhl již v červnu roku 2009 a následně se jej švýcarské orgány snažili vyrozumět prostřednictvím jeho obhájce. Ze švýcarského rozsudku pak zároveň vyplývá, že čeští obhájci obviněných – včetně obhájce Mgr. K. - byli o výslechu svědků informováni a měli možnost jim klást otázky. Městský soud v Praze tedy nemá pochybnost o tom, že v době výslechu předmětných svědků byli Mgr. K. i jeho obhájce fakticky vyrozuměni jednak o tom, že proti Mgr. K. je ve Švýcarsku vedeno trestní řízení, jednak i o tom, že budou provedeny výslechy předmětných svědků. Jak to ostatně uvedl již Ústavní soud, ačkoli byla pozvánka k výslechu svědků doručena toliko obhájci, byla ochrana Mgr. K. z hlediska čl. 6 odst. 3 písm. d) EÚLP dostačující, neboť i takovéto nestandardní vyrozumění dosáhlo zamýšleného cíle a Mgr. K. tak měl možnost svá práva uplatnit – to, že tak neučinil jde pouze k jeho tíži, *nota bene*, když ani na konci přípravného řízení, ani v řízení před soudem nepožadoval opakování těchto výslechů, ač tak učinit mohl. Ani tato námitka tak nemůže vést k závěru, že právo Mgr. K. na spravedlivý proces bylo v trestním řízení ve Švýcarsku porušeno flagrantním způsobem, což by bylo důvodem pro neuznání švýcarského rozsudku, případně pro odepření právní pomoci.

96. Dále pak Mgr. **K. namítl porušení práva dle čl. 6 odst. 2 EÚLP, tedy porušení zásady presumpce neviny**. Tuto námitku Mgr. K. uplatnil toliko v podané ústavní stížnosti, nikoli v řízení před Městským soudem v Praze nebo v rámci odvolání proti rozsudku ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. 71 T 3/2021. Ústavní soud v bodu 77. odůvodnění svého nálezu ze dne 24. 8. 2022 uvedl, že byl vázán zásadou subsidiarity ústavní stížnosti, přesto však ve stručnosti konstatoval, že Mgr. K. nebylo možno přisvědčit ani stran této námitky – stěžovatel totiž žádným způsobem neuvedl, jakými konkrétními způsoby měla být zásada presumpce neviny švýcarskými orgány činnými v trestním řízení porušena.

97. Městský soud v Praze uvádí, že shora specifikovanou námitku Mgr. K. nekonkretizoval ani nyní v druhém řízení před městským soudem. Jeho námitka spočívá v tom, že několik vysoce postavených činitelů veřejné moci v České republice (a jeden publicista) se vyjadřovalo na jeho adresu – potažmo též na adresu spoluobviněných v kauze MUS – takovým způsobem, že z jejich prohlášení bylo patrno, že jej považují za vinného, ačkoli trestní řízení ve Švýcarsku nebylo v té době ještě pravomocně skončeno. Dále Mgr. K. namítl i to, že ve věci se velmi aktivně angažoval velvyslanec Švýcarské konfederace v České republice, který se aktivně snažil přimět české funkcionáře, aby se ke švýcarskému trestnímu řízení připojili s nárokem na náhradu škody. Veškerým tímto jednáním měla být porušena zásada presumpce neviny, jež je zakotvena v čl. 6 odst. 2 EÚLP.

98. Městský soud v Praze konstatuje, že ačkoli Mgr. K. prezentovaná judikatura ESLP – zejména lze uvést případy Deweer proti Belgii, stížnost č. 6903/75; Allenet de Ribemont proti Francii, stížnost č. 15175/89; Khuzhin a ostatní proti Rusku, stížnost 13470/02 a Bavčar proti Slovinsku, stížnost 17053/20 - je nepochybně relevantní ve vztahu k problematice porušení práva dle čl. 6 odst. 2 EÚLP, skutkové okolnosti nyní projednávané věci jsou odlišné od skutkových okolností shora uvedených případů řešených ESLP, z důvodu čehož nelze dospět k závěru, že by zásada presumpce neviny byla ve švýcarském řízení ve vztahu k Mgr. K. porušena. Byť je nepochybné, že ze shora předestřené judikatury ESLP vyplývá, že vyjádření, která jsou způsobilá porušit právo dle čl. 6 odst. 2 EÚLP (tím, že prejudikují rozhodnutí soudu a vyzývají veřejnost k tomu, aby obviněného považovala za vinného), mohou vzejít od veřejných funkcionářů (zejména těch vysoce postavených, ať již celostátně nebo alespoň lokálně) působících jednak ve sféře moci výkonné, jednak i od funkcionářů justičních složek, je třeba zdůraznit , že v případech řešených ESLP se vždy jednalo o funkcionáře státu, který vedl proti stěžovateli trestní řízení.

99. V nyní projednávané věci však Mgr. K. namítá toliko to, že někteří funkcionáři České republiky – dva bývalí předsedové vlády a dále několik ministrů – se vyjadřovali tak, že z jejich projevů bylo patrné, že mají vinu Mgr. za prokázanou. Nevznáší však žádné námitky, z nichž by vyplývalo, že obdobné výroky činili též veřejní funkcionáři Švýcarské konfederace, kde bylo trestní řízení proti jeho osobě vedeno. Ač z vyjádření českých funkcionářů, na něž Mgr. K. poukázal, lze mít za to, že patrně měli jeho vinu za zřejmou, Městský soud nemůže souhlasit s tím, že by tato prohlášení mohla reálně ovlivnit trestní řízení ve Švýcarsku, tedy že by mohla prejudikovat rozhodnutí švýcarských soudů. Mgr. K. nijak nekonkretizoval, jakým způsobem mohla popsaná vyjádření českých funkcionářů, byť velmi vysoce postavených, ovlivňovat jednak veřejné mínění ve Švýcarsku (což je jeden z atributů porušení práva dle čl. 6 odst. 2 EÚLP dle shora specifikované judikatury), jednak potenciálně ovlivnit samotné rozhodování švýcarských soudů. Městský soud v Praze přitom nedospěl k závěru, že by jakýkoli důkaz obsažený ve spisovém materiálu byť jen naznačoval, že švýcarské soudy mohly být vyjádřeními uvedených českých funkcionářů ovlivněny. Na tom nic nemění ani vyjádření bývalého ministra financí, že podle jeho mínění kauza MUS má ve Švýcarsku politický kontext a že dle jeho mínění „Švýcaři nehrají otevřenou hru“. Pouze na základě takovýchto vágních domněnek rozhodně není možno dospět k tomu, že trestní řízení vedené proti Mgr. K. ve Švýcarsku bylo politicky motivované a postrádalo atributy spravedlivého procesu dle čl. 6 EÚLP.

100. Mgr. K. zároveň nenamítl, že by veřejní funkcionáři Švýcarské konfederace kdy učinili jakékoli prohlášení, které by mělo potenciál prejudikovat jeho vinu v řízení ve Švýcarsku. Na tom nic nemění ani namítaná aktivita velvyslance Švýcarské konfederace, který se, jak to vyplývá z Mgr. K. prezentovaných novinových článků, aktivně zasazoval o to, aby se Česká republika připojila ke švýcarskému trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody. Ačkoli se tato aktivita švýcarského diplomata může jevit jako neobvyklá a nestandardní, nelze jí rozhodně srovnávat se situacemi, kdy se veřejní funkcionáři státu, jehož orgány vedou trestní řízení proti obviněnému, vyjadřují takovým způsobem, z něhož je patrné, že obviněného považují za vinného, ačkoli o jeho vině nebylo zatím pravomocně rozhodnuto. Z Mgr. K. předložených novinových článků nevyplývá, že by se švýcarský velvyslanec kdy vyjádřil tak, že Mgr. K. a ostatní obvinění v kauze MUS jsou vinní, a to ani v českém veřejném prostoru, ani – a to je

podstatné - v tom švýcarském. Jeho snaha o to, aby se Česká republika připojila k trestnímu řízení nelze srovnávat s veřejným vyjadřováním přesvědčení, že Mgr. K. je vinný, a nelze jí považovat za vyjádření, které by vyzývalo veřejnost – nutno zdůraznit veřejnost švýcarskou -, aby Mgr. K. za vinného považovala. Stejně tak jí nelze považovat za vyjádření, jež by bylo způsobilé působit na dotčené švýcarské soudy tak, aby vina Mgr. K. byla prejudikována. Popsaná snaha švýcarského velvyslance zároveň ani nijak neprokazuje, že by švýcarská exekutiva vyvíjela jakýkoli nátlak na švýcarské soudy za účelem je přimět k tomu, aby Mgr. K. uznali vinným. Městský soud v Praze tedy uzavírá, že porušení zásady presumpce neviny ve smyslu čl. 6 odst. 2 EÚLP, které by mělo za následek neuznání švýcarského rozsudku, případně odepření právní pomoci, v nyní posuzovaném případě neshledal.

101. Mgr. K. pak dále opětovně namítl, že bylo porušeno jeho právo na tlumočení a překlad rozsudku, v čemž spatřuje porušení čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP. Touto námitkou se již zabýval Vrchní soud v Praze ve svém usnesení ze dne 16. 11. 2021, sp. zn. 14 To 81/2021, a to v bodech 36. – 44., stejně jako Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 8. 2022, sp. zn. III. ÚS 381/22, a to v bodech 52. – 72. V případě této problematiky však dospěl Ústavní soud k závěru, že obecné soudy se s námitkami Mgr. K. vypořádaly nedostatečným způsobem a jejich postupem bylo zasaženo do jeho práva na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud konstatoval, že závěry obecných soudů o tom, že ve švýcarském trestním řízení nedošlo k porušení práva dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP jsou předčasné, neboť jsou založeny na nedostatku rozhodujících skutkových zjištění. Městský soud v Praze proto po švýcarské straně vyžádal doplnění materiálů, z nichž by bylo možno učinit jednoznačný závěr o tom, zda shora uvedené právo Mgr. K. bylo porušeno či nikoli. Při posuzování této problematiky tak soud dále vycházel – kromě samotného prvostupňového švýcarského rozsudku ze dne 10. 10. 2013 a rozsudku odvolacího soudu ze dne 22. 12. 2017 – zejména z nově poskytnutých švýcarských materiálů – vyjádření GPŠK (viz body 57. – 60. odůvodnění tohoto rozsudku), zápisů z jednání před švýcarským Federálním trestním soudem (viz body 64. – 69. odůvodnění tohoto rozsudku), vyjádření Federálního trestního soudu ze dne 2. 11. 2022 (viz body 70. – 71. odůvodnění tohoto rozsudku) a z vyjádření Federálního ministerstva spravedlnosti ze dne 6. 9. 2023 (viz body 72. – 74. odůvodnění tohoto rozsudku). Po přezkoumání veškerých těchto dokumentů dospěl Městský soud v Praze k tomu, že právo Mgr. K. dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP porušeno nebylo a jím namítané skutečnosti proto nejsou důvodem pro neuznání předmětného švýcarského rozsudku, případně pro neposkytnutí právní pomoci.

102. Pokud jde o právo na tlumočníka a překlad meritorního rozhodnutí, může Městský soud v Praze odkázat na odůvodnění shora uvedeného usnesení Vrchního soudu v Praze a nálezu Ústavního soudu ve specifikovaném rozsahu a dále uvádí následující.

103. Právo na tlumočníka je na mezinárodní úrovni zakotveno v čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP, který stanoví, že „*Každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: e) mít bezplatnou pomoc tlumočníka, jestliže nerozumí jazyku používanému před soudem nebo tímto jazykem nemluví.*“ Dále je pak toto právo zakotveno v čl. 14 odst. 3 písm. f) Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Na vnitrostátní úrovni je zakotveno v čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Právo na spravedlivý proces dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP je nutno vykládat tak, že obviněný, který nerozumí jazyku, v němž je vedeno řízení, má právo na bezplatnou pomoc tlumočníka

nebo překladatele, a to za účelem překladu či přetlumočení takových listin nebo ústních vyjádření učiněných během řízení, kterým musí nezbytně rozumět, aby bylo naplněno jeho právo na spravedlivý proces (viz rozsudek ESLP ze dne 28 .11. 1978 ve věci Luedicke, Belkacem a Koç proti Německu, stížnost č. 6210/73, bod 48.) Dle judikatury ESLP ovšem – a to je nutno zdůraznit - k naplnění práva dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP postačí pomoc tlumočníka – ústní lingvistická pomoc během řízení tak může splňovat požadavky EÚLP (viz usnesení ESLP ze dne 24. 2. 20005 ve věci Husain proti Itálii, stížnost č. 18913/03). K tomu je pak nutno uvést též rozsudek ESLP ze dne 19. 12. 1989 ve věci Kamasinski proti Rakousku, stížnost č. 9783/82, z něhož vyplývá, že *„Absence písemného překladu rozsudku sama o sobě neznamená porušení čl. 6 odst. 3 písm. e). … je zřejmé, že v důsledku ústních vysvětlení, která mu byla poskytnuta, pan Kamasinski dostatečně porozuměl rozsudku a jeho odůvodnění, aby bylo možné s pomocí nově jmenovaného obhájce, podat odvolání proti rozsudku a rozsáhlou námitku neplatnosti zpochybňující mnoho aspektů procesu a rozsudku."*

104. Je tedy zřejmé, že dle citované judikatury ESLP nepředstavuje absnce písemného překladu rozsudku do jazyka, jemuž obviněný rozumí (tedy doručení rozsudku toliko v jazyku řízení, kterému obviněný nerozumí) porušení práva dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP, avšak to pouze za předpokladu, že obviněnému je poskytnuta náhradní forma seznámení s rozsudkem tak, aby mu porozuměl a mohl v řízení činit další úkony, zejména podat opravný prostředek. K v zásadě shodnému závěru dospěl též Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 18. 10. 2016, sp. zn. 11 Tz 54/2016 a dále v rozsudku ze dne 25. 6. 2019, sp. zn. 11 Tz 57/2019, v nichž konstatoval že nedoručení překladu meritorního rozhodnutí při současné neúčasti tlumočníka při jeho vyhlašování (tedy ona náhradní forma seznámení obviněného s rozsudkem) lze považovat za důvod neposkytnutí justiční spolupráce dle § 5 ZMJS – v nyní projednávaném případě tedy též obdobně i dle čl. 18 odst. 1 písm. a), b) a čl. 22 odst. 2 písm. c) Úmluvy (resp. by se mohlo jednat o důvod pro neuznání rozsudku dle § 120 odst. 1 písm. c) ZMJS).

105. Ústavní soud v bodu 68. shora uvedeného nálezu zdůraznil, že obecné soudy se musí podrobněji zabývat tím, zda byla Mgr. K. poskytnuta jazyková pomoc umožňující mu aktivně se účastnit řízení vedeného proti němu, a to včetně přetlumočení či překladu podstatné části rozsudku nebo takových dokumentů nebo vyjádření v průběhu řízení vedeném proti němu, kterým musí nezbytně rozumět, aby byly respektovány podstatné atributy spravedlivého procesu. Obecné soudy tak musí ověřit, jakým způsobem bylo v trestním řízení před švýcarskými soudy zajištěno právo Mgr. K. na tlumočníka v případě, že se jej výslovně nevzdal, a rovněž zda, jakým způsobem a v jakém rozsahu bylo zajištěno seznámení Mgr. K. s podstatou rozsudku v jazyce, kterému rozumí. Zároveň ovšem Ústavní soud v bodu 70. citovaného nálezu podotkl, že ani pokud by se ukázala pravdivá tvrzení Mgr. K., že v průběhu celého hlavního líčení včetně vyhlašování rozsudku nebyl přítomen soudem ustanovený tlumočník, nemuselo by jít o porušení jeho práva za předpokladu, že mu byla předtím taková pomoc soudem skutečně nabídnuta a on ji prokazatelně odmítl. Za takovéto situace by nebylo právo stěžovatele porušeno ani nevyhotovením předkladu rozsudku.

106. V nyní projednávané věci Mgr. K. namítá, že mu jednak nebyl doručen předmětný rozsudek švýcarského soudu I. stupně v překladu do českého jazyka, jednak, že mu nebyla poskytnuta ani náhradní forma seznámení s rozsudkem ve formě jeho tlumočení během vyhlášení. O tom, že Mgr. K. nebyl předmětný rozsudek švýcarského soudu I. stupně doručen v překladu do českého

jazyka, nýbrž toliko v jazyce francouzském, v němž bylo vedeno řízení, nelze mít žádné pochybnosti – tato skutečnost jasně vyplývá ze spisového materiálu, a to např. jednak z rozsudku švýcarského odvolacího soudu, tak i z vyjádření GPŠK ze dne 20. 5. 2022. Nelze se však ztotožnit s námitkou Mgr. K., že nedoručením překladu rozsudku do českého jazyka švýcarský soud porušil samotnou švýcarskou procesní úpravu. Jak z uvedeného vyjádření GPŠK, rozsudku švýcarského soudu I. stupně, rozsudku odvolacího soudu i z incidenčního rozhodnutí Federálního trestního soudu ze dne 25. 2. 2014 (viz bod 63. odůvodnění tohoto rozsudku) jednoznačně vyplývá, že dle švýcarské právní úpravy nemá soud povinnost doručit rozsudek v překladu do jazyka, kterému obviněný rozumí, resp. že obviněný nemá právo na úplný překlad rozsudku. K tomuto závěru ostatn25. ě již dospěl i Ústavní soud (viz bod 70. *in fine* shora citovaného nálezu). Krom toho je nutno podotknout, že švýcarská právní úprava není v řízení o uznání cizozemského rozsudku - za účelem posouzení, zda bylo porušeno právo Mgr. K. dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP - relevantní.

107. Městský soud v Praze s odkazem na vše shora uvedené zdůrazňuje, že prokázaná skutečnost, že Mgr. K. nebyl švýcarský rozsudek doručen v překladu do českého jazyka sama o sobě rozhodně nemůže odůvodňovat závěr, že takovýmto postupem bylo porušeno jeho právo dle čl. 6 odst. 3 písm. e EÚLP. Pro posouzení, zda toto jeho právo bylo plně zachováno je nutné zkoumat, zda mu byla během soudního jednání poskytnuta jazyková pomoc umožňující mu aktivně se účastnit řízení, čehož je nedílnou součástí i to, zda byl s podstatou švýcarského rozsudku soudu I. stupně seznámen náhradním způsobem, tedy nikoli doručením překladu do českého jazyka, nýbrž tlumočením při jeho vyhlášení.

108. Mgr. K. namítl, že v řízení před švýcarským soudem byly ustanovené tlumočnice přítomny během pouze některých jednacích dnů, nikoli během všech. Vylučuje, že by v době vyhlášení rozsudku švýcarského soudu I. stupně byla v jednací síni přítomna soudem ustanovená tlumočnice pro jazyk český. Tyto skutečnosti dokládá čestnými prohlášeními svých spoluobviněných – Ing. M. Č. a Ing. A. K.. Tyto osoby v uvedených prohlášeních ve shodě s Mgr. K. uvádí, že soudem ustanovené tlumočnice byly během řízení před soudem přítomny pouze při výslechu obžalovaných s českou národností; v dalším průběhu soudního jednání tlumočení prováděno nebylo a proces tak probíhal pouze ve francouzském jazyce.

109. Městský soud v Praze konstatuje, že po nově doplněném dokazování dospěl k závěru, že nelze mít pochybnosti jednak o tom, že jazyková pomoc soudem ustanovených tlumočníků byla Mgr. K. (stejně jako ostatním spoluobviněným) švýcarským soudem I. stupně poskytnuta během všech jednotlivých zasedání, jednak ani o tom, že Mgr. K. byl s podstatou předmětného rozsudku seznámen náhradním způsobem, neboť jeho vyhlášení byla přítomna tlumočnice z jazyka francouzského, jejímž úkolem bylo Mgr. K. podstatný obsah rozsudku tlumočit.

110. Přítomnost švýcarským soudem ustanovených tlumočnic po dobu celého soudního zasedání vyplývá z vyjádření GPŠK ze dne 20. 5. 2022 (č. l. 461 rub), z rozsudku Odvolacího trestního soudu ze dne 22. 12. 2017, sp. zn. 6B_668/2014 (odvolání Ing. A. K., č. l. 484 rub – 485) a z kompletních zápisů z jednání Federálního trestního soudu (č. l. 538 – 589). Z uvedeného vyjádření GPŠK je patrné, že tlumočení bylo v celém řízení před soudem I. stupně zajištěno dvěma soudem ustanovenými tlumočníky, kteří byli na žádost předsedy senátu obviněným

k dispozici. Před závěrečnými řečmi předseda senátu informoval obhájce obviněných, že oba tlumočníci budou k dispozici, aby o přestávkách tlumočili obviněným podstatu závěrečných řečí, čehož se však obhajoba vzdala. Po přednesu závěrečných řečí se předseda senátu dotázal obhájců, zda jejich klienti budou potřebovat tlumočníka při vyhlášení rozsudku, na což obvinění Mgr. K., Ing. Č. a Ing. K. uvedli, že služby tlumočníka nepotřebují, neboť mají zajištěné služby svého soukromého tlumočníka. Na jednání konaném dne 10. 10. a 29. 11. 2013 uvedl švýcarský soud I. stupně účastníkům podstatné body rozsudku a přednesl jeho výrok. Dle GPŠK tak není pravdivé tvrzení Mgr. K., že tlumočník z českého jazyka byl u jednání přítomen pouze v omezené míře a ve zbývající části byl přítomen jen tlumočník do polského jazyka.

111. GPŠK přitom ve shora uvedeném vyjádření výslovně odkázala na rozsudek Odvolacího trestního soudu ze dne 22. 12. 2017, sp. zn. 6B_668/2014. Ač se jedná o rozsudek, jímž bylo rozhodnuto o odvolání Ing. A. K., je možné jeho závěry stran problematiky zajištění práva na jazykovou pomoc během soudního jednání vztáhnout též na věc Mgr. K.. Z bodu 7.5.3 odůvodnění tohoto rozsudku (str. 42 – 43., č. l. 484 rub – 485) vyplývá, že odvolací soud se podrobně zabýval námitkami Ing. K. týkajícími se jednak nedoručení prvostupňového rozsudku v překladu do českého jazyka, jednak i tvrzeným nedostatkem jazykové pomoci během jednání před soudem. Krom skutečností již popsaných shora u výkladu k vyjádření GPŠK odvolací soud v tomto rozsudku dospěl k závěru, že Ing. K. se mohl ve své mateřštině seznámit s hlavními body rozsudku soudu I. stupně. Prvostupňový soud dne 10. 10. 2013 sdělil účastníkům hlavní body odůvodnění svého rozsudku, přičemž Ing. K. na toto jednání doprovázel soukromý tlumočník (stejně jako Mgr. K., pozn. Městského soudu v Praze). Odvolací soud přitom považoval ústní vyhlášení rozsudku a ústní odůvodnění podstatných bodů rozsudku za dostatečné. Pokud jde o jednání konané dne 29. 11. 2013, Ing. K. (ani Mgr. K., pozn. Městského soudu v Praze) se jej neúčastnil, avšak byl zastoupen svým obhájcem. Dobrovolně se tak vzdal přímého seznámení se s dodatkem prvostupňového rozsudku a jeho se týkajícího ústního odůvodnění.

112. Pokud jde o kompletní zápisy z jednání před Federálním trestním soudem (v českém překladu na č. l. 546 – 589), Městský soud konstatuje, že se ve své podstatě jedná o obdobu protokolů o hlavním líčení, byť je nutno uvést, že švýcarská protokolace je oproti tuzemským zvyklostem stručnější a nikoli doslovná. Soud po přezkumu těchto zápisů – ve spojení se shora uvedeným vyjádřením GPŠK a rozsudkem odvolacího soudu ze dne 22. 17. 2017 ve věci Ing. K. – dospěl k závěru, že tlumočnice ustanovené švýcarským soudem – S. S. a J. C. – se účastnily veškerých zasedání, nikoli pouze některých - těch, v nichž vypovídali obvinění, jak to namítá Mgr. K.. Ač je skutečností, že ne všechny z těchto zápisů obsahují výslovnou zmínku o přítomnosti uvedených tlumočnic, je též nutno zdůraznit, že ne všechny zápisy obsahující výslovný popis přítomnosti účastníků řízení a jejich zástupců (viz např. zápis z jednání ze dne 14. 5. 2013, č. l. 552 rub nebo ze dne 16. 5. 2013, č. l. 561 rub). Ve většině případů pak prezence není uvedena konkrétně jmenovitě, nýbrž tolik uvedením toho, že přítomni jsou obžalovaní, jejich zástupci i zástupce GPŠK. V několika případech (např. zápis ze dne 17. 5. 2013, č. l. 564) ze zápisu jednoznačně vyplývá přítomnost soudem ustanovených tlumočnic, ačkoli jejich přítomnost není na začátku zápisu, v části prezence, výslovně konstatována. Podotknout je též nutné, že z žádného ze zápisů nijak nevyplývá, že by kterýkoli z obviněných namítal nedostatek nebo úplnou absenci jazykové pomoci ve formě tlumočení průběhu jednání či překladu konkrétních

listin. Městský soud v Praze dále pro podrobný obsah předmětných zápisů odkazuje na body 64. – 69. odůvodnění tohoto rozsudku.

113. Na základě veškerých shora uvedených skutečností tak Městský sodu v Praze dospěl k závěru, že švýcarským soudem ustanovené tlumočnice byly přítomny celému soudnímu jednání a Mgr. K. vznesené námitky – podpořené čestnými prohlášením Ing. K. a Ing. Č., tedy osobami, proti nimž je též v současné době vedeno řízení o uznání totožného cizozemského rozsudku, v důsledku čehož je nelze považovat za osoby na věci nezainteresované, právě naopak - považuje za bezpečně vyvrácené.

114. Za velmi podstatný považuje soud zápis z jednání konaného dne 3. 7. 2013 (č. l. 577 rub – 583), v němž byly pronášeny závěrečné řeči. Ze zápisu je zřejmé, že zasedání byla přítomna tlumočnice S. S. (strany v jednání dne 28. 6. 2013 prohlásili, že bude postačovat přítomnost pouze jedné tlumočnice), přičemž obvinění, kteří nehovoří francouzský jazykem se měli vyjádřit za její přítomnosti (č. l. 579, 580). Na konci zápisu je pak jasně uvedeno, že obvinění Mgr. K., Ing. K. a Ing. Č. sami uvedli, že na následující zasedání, v němž bude vyhlášeno meritorní rozhodnutí, nebudou potřebovat služby soudní tlumočnice, neboť budou mít k dispozici svého soukromého tlumočníka (č. l. 582 rub). Stěžejní je pak z hlediska zkoumání toho, zda právo Mgr. K. dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP bylo dodrženo zápis z jednání ze dne 10. 10. 2013, v němž byl vyhlášen prvostupňový švýcarský rozsudek. Z tohoto zápisu (č. l. 584 rub) vyplývá, že jednání byl přítomen Mgr. K. osobně spolu se svým obhájcem v doprovodu „paní J. K.“, tedy tlumočnice z jazyka francouzského (viz bod 78. odůvodnění tohoto rozsudku). Městský soud v Praze tedy považuje za zcela účelovou námitku Mgr. K., který nyní uvádí, že v jednání konaném dne 10. 10. 2013 nebyla přítomna soudem ustanovená tlumočnice. Z hlediska zachování jeho práva dle shora uvedeného ustanovení EÚLP je totiž zásadní to, že tomuto jednání byla přítomna jeho vlastní soukromá tlumočnice, jejíž přítomnost si Mgr. K. sám zajistil za účelem tlumočení. Přítomnosti soudem ustanovené tlumočnice se přitom sám výslovně vzdal – jeho nynější vyjádření, že tak určitě neučinil je v příkrém rozporu se shora uvedeným zápisem z jednání, který v tomto ohledu mluví jasně.

115. Pokud jde o jednání ze dne 29. 11. 2013, z korespondujícího zápisu (č. l. 538 – 543 rub) vyplývá, že během tohoto zasedání byl vyhlášen doplňkový rozsudek, jímž bylo rozhodnuto mj. o kompenzační pohledávce dle čl. 71 odst. 1 a § 59 kap. 2, odst. 1 švýcarského trestního zákoníku. Stran této kompenzační pohledávky bylo pod bodem II. výroku tohoto rozsudku Městského soudu v Praze dle § 124 odst. 2 písm. a) ZMJS s odkazem na čl. 13 odst. 1 písm. Úmluvy rozhodnuto tak, že se na území České republiky vykoná ve formě ochranného opatření dle § 102 tr. zákoníku. Žádný z obviněných se vyhlášení tohoto doplňkového rozsudku neúčastnil; za Mgr. K. se jednání zúčastnil toliko jeho obhájce.

116. Městský soud v Praze podotýká, že na základě shora uvedeného doplněného dokazování dospěl k závěru, že skutkové okolnosti týkající se dodržení práva Mgr. K. dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP byly zjištěny zcela dostatečným způsobem. Soud opětovně zdůrazňuje, že nemá žádný důvod zpochybňovat veškeré shora uvedené skutečnosti, které vyplývají z uvedeného vyjádření GPŠK, rozsudku odvolacího soudu ze dne 22. 17. 2017 i z kompletních zápisů z jednání před švýcarským soudem I. stupně. Nebyl shledán žádný reálný a opodstatněný důvod se domnívat,

že by shora detailně rozebrané informace nebyly založeny na skutečnosti a nebyly pravdivé. Z tohoto důvodu soud po švýcarské straně nepožadoval poskytnutí též zvukových záznamů ze soudního jednání před švýcarským soudem I. stupně, jak to Mgr. K. požadoval; doplnění dokazování v tomto rozsahu považuje Městský soud za nadbytečné.

117. Městský soud v Praze tedy na základě všeho shora uvedeného dospěl k závěru, že právo Mgr. K. dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP nebylo v řízení před švýcarským soudem I. stupně porušeno. K tomu je nutno dospět, i když Mgr. K. nebyl předmětný švýcarský rozsudek doručen v překladu do českého jazyka. Bylo totiž prokázáno, že měl přístup k jazykové pomoci soudem ustanoveného tlumočníka po celu dobu jednání před soudem. Pomoc soudního tlumočníka v den 10. 10. 2013, kdy byl vyhlášen švýcarský prvostupňový rozsudek, Mgr. K. výslovně odmítl s tím, že bude mít k dispozici tlumočníka vlastního, soukromého, což se také následně stalo. Nelze tak mít pochybnosti o tom, Mgr. K. byl s podstatou předmětného rozsudku seznámen náhradním způsobem, a to prostřednictvím vlastního tlumočníka. Takovéto seznámení považuje Městský soud v Praze ve světle shora uvedené judikatury ESLP za dostačující pro naplnění práva dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP. Na tom nic nemění ani to, že Mgr. K. se osobně neúčastnil jednání konaného dne 29. 11. 2013, kdy byl vyhlášen doplňkový rozsudek. O tom, že takovýto rozsudek bude vyhlášen nepochybně dobře věděl a z vlastní vůle se rozhodl nevyužít svého práva být jeho vyhlášení přítomen. V takovémto případě není možno konstatovat porušení práva na tlumočení, *nota bene* za situace, kdy podstata rozsudku – tedy důvody, na jejichž základě byl shledán vinným stíhaným jednáním – mu byla sdělena již dne 10. 10. 2013.

118. Zároveň je třeba zdůraznit, že pomoc tlumočníka Mgr. K. nebyla omezena jen na tlumočení rozsudku, nýbrž měl jednoznačně možnost požádat soud o překlad jednotlivých dokumentů (důkazů), které byly během jednání prezentovány, a to dle svého výběru. Je též nepochybné, že měl přístup ke všem materiálům obsaženým ve spise a u těch dokumentů, kterým nerozuměl, neboť byly napsány ve francouzském jazyce, měl možnost požádat soud, resp. soudní tlumočnice o jejich překlad do jazyka českého (viz např. zápis o jednání ze dne 28. 6. 2013, č.l. 574 rub – 575 nebo ze dne 28. 6. 2013, č. l. 577). Městský soud tedy nepochybuje o tom, že Mgr. K. byla poskytnuta taková jazyková pomoc, jež mu umožnila se aktivně účastnit řízení vedeného proti jeho osobě.

119. Námitky Mgr. K. stran nedostatečnosti tlumočení a nedoručení švýcarského rozsudku v překladu do českého jazyka tak Městský soud vyhodnotil jako nedůvodné a dospěl k závěru, že jeho právo dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP bylo plně zachováno a není proto dán důvod pro odmítnutí justiční spolupráce nebo neuznání předmětného švýcarského rozsudku.

120. Ačkoli Mgr. K. v novém projednání věci již nevznesl námitku, že předmětná švýcarská rozhodnutí nelze na území České republiky uznat a vykonat z toho důvodu, že nejsou slučitelná se třemi usneseními Policie České republiky z let 1999, 2001 a 2008, jimiž byla věc podezření ze spáchání trestného činu mj. Mgr. K. vždy odložena, soud pro úplnost znovu opakuje, že s touto námitkou se není možno ní ztotožnit. Důvod odmítnutí dle čl. 22 odst. 2 písm. b) Úmluvy se částečně kryje s důvodem dle čl. 18 odst. 1 písm. e) Úmluvy, který zakotvuje jako důvod odmítnutí porušení zásady *ne bis in idem*, tedy nikoli dvakrát ve stejné věci. Pro posouzení neslučitelnosti těchto již vydaných rozhodnutí Policie České republiky s uznávanými

rozhodnutími je třeba zdůraznit, že usnesení o odložení věci, tedy rozhodnutí vydané před zahájením trestního stíhání, nikdy nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté. Ta je založena výhradně v případech dle § 11 odst. 1 písm. h), i), j), k), odst. 2 tr. řádu. Uznávané švýcarské rozsudky tedy žádným způsobem nekonkurují shora uvedeným usnesením policejního orgánu a o neslučitelnosti tedy není možno hovořit. K problematice *ne bis in idem* ve vztahu k ust. § 120 odst. 1 písm. f) ZMJS se soud vyjadřuje níže.

121. Znovu nebyla vznesena ani námitka, že uznání a výkonu předmětných rozsudků brání čl. 22 odst. 2 písm. d) Úmluvy, tedy že by uznávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s výlučnou pravomocí stanovenou právním řádem České republiky. Pro úplnost soud opětovně podotýká, že s touto námitkou se není možno ztotožnit. Z rozsudku švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. 10. 2013, je patrné, že oba trestné činy, tedy jak trestný čin podvodu dle § 146 StGB, tak trestný čin opakovaného závažného praní špinavých peněz dle 305 bis odst. 2 StGB, byly ve smyslu § 4 odst. 2 tr. řádu spáchány nejen na území České republiky, ale též na území Švýcarské konfederace (jedná se o tzv. distanční delikty). Výlučná soudní pravomoc České republiky dle shora uvedeného ustanovení Úmluvy tedy není založena a justiční orgány Švýcarska tak nijak nepochybily, když proti Mgr. K. vedly na svém území trestní stíhání, jehož výsledkem je pravomocný odsuzující rozsudek.

122. Mgr. K. pak v novém projednání opětovně nevznesl ani námitku, že předmětné rozsudky nelze uznat a vykonat dle **§ 120 odst. 1 písm. f) tr. řádu**, neboť je zde usnesení Městského soudu v Praze č. j. 2 T 5/2019 – 256 ze dne 5. 9. 2019, které nabylo právní moci dne 19. 11. 2019 (viz bod 41. odůvodnění tohoto rozsudku), jež by mělo zakládat překážku věci pravomocně rozhodnuté. Soud pro úplnost konstatuje, že překážka věci pravomocně rozhodnuté nebyla shledána. Ust. § 120 odst. 1 písm. f) ZMJS uvádí, že cizozemské rozhodnutí lze na území České republiky uznat, „*jestliže v České republice nebylo vedeno trestní stíhání proti téže osobě pro týž skutek, které skončilo pravomocným rozsudkem soudu nebo pravomocným zastavením trestního stíhání anebo jiným rozhodnutím se stejným účinkem, ledaže takové rozhodnutí bylo zrušeno.*“ Jak již bylo konstatováno shora, usnesení Městského soudu v Praze o zastavení trestního stíhání proti obž. K. bylo pod č. j. 2 T 5/2019 - 256 bylo vydáno ve věci stíhaného skutku, který byl Městským soudem v Praze shledán jako totožný se skutkem popsaným v uznávaném rozsudku Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. října 2013. Nelze ani pochybovat o tom, že uvedeným usnesením bylo trestní stíhání Mgr. K. na území České republiky pravomocně zastaveno právě proto, že jeho pokračování bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté dle § 11 odst. 2 písm. a) tr. řádu. Městský soud má však za to, že tato skutečnost ve vztahu k uznávaným švýcarským rozsudkům nezakládá překážku *res iudicata* ve smyslu § 120 odst. 1 písm. f) ZMJS a nebrání výkonu švýcarského odsuzujícího rozsudku v České republice.

123. V posuzované věci je nezbytné vycházet nikoli pouze z gramatického výkladu uvedeného ustanovení, ale též z výkladu teleologického. Dále je nutné popsanou úpravu v ZMJS analogicky srovnat s relevantními ustanoveními trestního řádu, který zásadu *ne bis in idem* podrobně zakotvuje – tedy z ust. § 11 odst. 2 písm. b) bod 2. tr. řádu. Ten stanovuje, že trestnímu stíhání brání to, že soudem nebo jiným justičním orgánem členského státu Evropské unie nebo státu přidruženého mezinárodní smlouvu k provádění schengenských předpisů (kterým Švýcarská konfederace je) pro týž skutek bylo vydáno rozhodnutí, jímž „*byla osoba pravomocně zproštěna*

obžaloby, nebo které má účinky pravomocného zastavení trestního stíhání, ledaže bylo vydáno výlučně z důvodu, že v jiném státě bylo zahájeno trestní stíhání proti téže osobě pro týž skutek". Toto ustanovení (vycházející z rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie sp. zn. C-469/03, Filomeno Mario Miraglia) bylo do trestního řádu implementováno z toho důvodu, aby bylo předejito situacím, kdy jeden členský stát nebo stát účastnící se schengenského acquis ukončí své trestní řízení bez meritorního posouzení věci toliko z důvodu, že v jiném státě bylo zahájeno trestní stíhání pro stejný skutek - absence popisovaného pravidla by totiž jinak znamenala, že rozhodnutí o zastavení trestního stíhání jedním státem by zakládalo překážku věci pravomocně rozhodnuté pro veškeré členské státy a státy účastné na schengenském acquis.

124. Právě toto ustanovení, upravující výjimku ze zákazu vedení trestního stíhání při existenci pravomocného rozhodnutí o zastavení trestního stíhání, je nutno analogicky aplikovat na projednávanou věc. Trestní stíhání Mgr. K. v České republice bylo pravomocně zastaveno usnesením Městského soudu v Praze sp. zn. 2 T 5/2019 – 256 ze dne 5. 9. 2019, a to výlučně z důvodu toho, že ve stejné věci (tedy o stejném skutku) bylo již pravomocně rozhodnuto cizozemským rozsudkem – v takové situaci je důvodnost zastavení trestní stíhání naprosto zřejmá, opačný postup by byl jasným porušením zásady *ne bis in idem*. Švýcarský rozsudek tak zcela nepochybně založil překážku věci pravomocně rozhodnuté způsobující, že na území České republiky (a ani v jiném členském státu nebo ve státu účastném schengenském acquis) není možno pro stejný skutek vést trestní stíhání. To ovšem neznamená, že samotný švýcarský rozsudek nelze na území České republiky uznat a vykonat. Ust. § 120 odst. 1 písm. f) ZMJS je třeba vykládat právě ve světle ust. § 11 odst. 2 písm. b) bod 2. tr. řádu, které lze analogicky vztáhnout i na nyní projednávanou žádost o uznání švýcarských rozhodnutí.

125. Čistě gramatický výklad shora uvedeného ustanovení ZMJS by vedl k absurdní situaci, kdy obecně jakýkoli cizozemský rozsudek by nemohl být na území České republiky vykonán pouze z toho důvodu, že trestní stíhání, vedené v České republice o tomtéž skutku, bylo zastaveno výhradně proto, že takovýto cizozemský rozsudek byl vydán. Docházelo by tak ke zcela nedůvodné dichotomii dvou možných situací, kdy v první by cizozemský rozsudek mohl být (za předpokladu splnění podmínek dle § 120 odst. 1 ZMJS) bez problémů uznán a vykonán, a naopak v druhém případě by vykonán být nemohl pouze kvůli tomu, že v České republice bylo vedeno a zastaveno trestní stíhání pro tentýž skutek. Z pohledu zásady *ne bis in idem*, jejímž účelem je ochrana pachatele před dvojím potrestáním pro tentýž skutek, není mezi oběma situacemi žádného rozdílu, ani v jedné není pachatel trestán dvakrát pro totéž. Pokud tedy ust. § 120 odst. 1 písm. f) ZMJS zakotvuje zásadu *ne bis in idem* a podmiňuje uznání cizozemského rozhodnutí absencí *res indicata*, je nezbytné toto ustanovení interpretovat nejen čistě gramaticky, ale též teleologicky – jeho účelem je zcela nepochybně zabránit dvojímu potrestání pachatele pro tentýž skutek. Uznání předmětných švýcarských rozsudků není, jak již bylo ukázáno shora, porušením této zásady, neboť Mgr. K. není pro stejný skutek vícekrát trestán, ale část trestu vykonal na území Švýcarska a část trestu – který se týká majetku na území České republiky, jehož výkon nemohl být Švýcarskými orgány realizován, vykoná na základě uznání a výkonu rozsudku Švýcarské konfederace v České republice. Z těchto důvodů má Městský soud v Praze za to, že popsaný postup - neomezující se výhradně na gramatickou interpretaci a vycházející analogicky z ust. § 11 odst. 2 písm. b) bod 2. tr. řádu - nepředstavuje nepřípustně extenzivní výklad ust. 120 odst. 1 písm. f) ZMJS a nepřípustnou procesní analogii.

126. Konečně pak nebyly shledány žádné skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že nebyly splněny podmínky dle **§ 120 odst. 1 písm. d), e), g), h), i) a j) ZMJS**, které by bránily uznání a výkonu předmětného švýcarského rozsudku. Skutek, jehož se rozhodnutí týká, nemá výlučně politický nebo vojenský charakter. Výkon uloženého trestu by nebyl podle právního řádu České republiky promlčen. Na území České republiky zároveň nebylo pravomocně uznáno jiné cizozemské rozhodnutí vůči Mgr. K. pro týž skutek. Mgr. K. je občanem České republiky a dle jejího práva je vzhledem ke svému věku osobou trestně odpovědnou, která nepožívá výsad a imunit, pro něž by byla vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení.

127. Ke shora uvedenému výkladu pod body 120. – 126. odůvodnění tohoto rozsudku je nutno zdůraznit, že v něm uvedené závěry Městského soudu v Praze byly již aprobovány usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 11. 2011, sp. zn. 14 To 81/2021 (viz body 53. – 55. a 57. – 58. tohoto usnesení) a nálezem Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2022, sp. zn. III. ÚS 381/22 (viz body 73., 76. a 81. tohoto nálezu), na něž proto soud nyní v daném rozsahu odkazuje.

128. Pokud jde o **uznaný trest, resp. ochranné opatření**, považuje soud za vhodné nejprve uvést následující. Z rozsudku švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. října 2013 s dodatkem ze dne 29. listopadu 2013 a opravou ze dne 30. května 2014, vyplývá, že částka 12.439.383 CHF představuje nedovolenou ekonomickou výhodu, kterou měl Mgr. K. získat za spáchání ve výroku tohoto usnesení uvedených trestných činů; částka odpovídá minimální hodnotě odstupného, které dostal u příležitosti svého odchodu ze skupiny CXXXA a jde tedy o odměnu za spáchané trestné činy. Z uznávaného rozsudku je pak zřejmé, že Mgr. K. byla uložena povinnost částku ve výši 12.439.383 CHF zaplatit Švýcarské konfederaci jako „náhradní hodnotu". Ze shora uvedeného je nepochybné, že uvedená částka představuje bezprostřední výnos Mgr. K. z trestné činnosti ve smyslu § 135b odst. 1, 2 tr. řádu a § 70 odst. 1 tr. zákoníku. Ve zrušeném rozsudku ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. 71 T 3/2021, proto Městský soud v Praze postupoval tak, že vzhledem k tomu, že „uhrazení náhradní hodnoty" popřípadě „uhrazení nároku na odškodnění" (jak je uvedeno v žádosti o právní pomoc ze Švýcarské konfederace, viz bod 39. odůvodnění tohoto rozsudku) neodpovídají žádnému druhu trestu či ochranného opatření dle trestního řádu České republiky, soud druh trestu dle § 124 odst. 2 písm. a) ZMJS ve zrušeném rozsudku přizpůsobil na druh trestu, který trestu uloženému uznávaným rozsudkem nejvíce odpovídá. S ohledem na to, že částka 12.439.383 CHF představuje bezprostřední výnos z trestné činnosti, přicházel by do úvahy trest propadnutí věci dle § 70 odst. 1 tr. zákoníku. Protože však tento výnos z trestné činnosti nebylo možno pro účely propadnutí zajistit, bylo možno uložený trest přizpůsobit pouze na trest propadnutí náhradní hodnoty dle § 71 odst. 1 tr. zákoníku. Majetek uvedený ve výroku o propadnutí náhradní hodnoty přitom ani zdaleka nedosahuje hodnoty výnosu z trestné činnosti Mgr. K..

129. V nynějším rozsudku však Městský soud v Praze již nemohl postupovat shora uvedeným způsobem, neboť věci, jež byly předmětem výroku o propadnutí náhradní hodnoty, byly v mezidobí předmětem zúžení a vypořádání společného jmění manželů mezi R. K. a Mgr. P. K. (viz shora body 76. – 77. odůvodnění tohoto rozsudku) a ne všechny tak byly v době vyhlášení tohoto rozsudku ve vlastnictví Mgr. K.. Soud proto nyní rozhodl dle § 124 odst. 2 písm. a) ZMJS s odkazem na článek 13 odst. 1 písm. a) Úmluvy tak, že se na území České republiky

vykoná ochranné opatření dle § 102 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke všem věcem, vůči nimž bylo ve zrušeném rozsudku rozhodnuto o propadnutí náhradní hodnoty, a to vůči R. K. jakožto zúčastněné osobě, které nyní svědčí vlastnické právo ve vztahu ke všem těmto věcem.

130. **Na tomto místě ovšem Městský soud v Praze musí sám přiznat a zdůraznit, že se ve výroku pod bodem II., jímž rozhodl o výkonu ochranného opatření, dopustil zásadního pochybení.** Toto pochybení bylo zapříčiněno nedopatřením v podobě chybné interpretace výroku pod bodem II. rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 17. 1. 2023, jímž byla schválena dohoda účastníků a zúženo a vypořádáno společné jmění manželů R. K. a Mgr. P. K.. Městský soud ***nesprávně vycházel z přesvědčení, že společné jmění bylo po zúžení SJM vypořádáno tak, že veškeré věci uvedené ve výroku tohoto rozsudku byly přikázány do výlučného vlastnictví R. K.. Tento závěr je ovšem chybný, neboť z uvedeného občanskoprávního rozsudku jasně vyplývá, že do výlučného vlastnictví R. K. byly přikázány toliko předmětné nemovitosti. Naproti tomu do výlučného vlastnictví Mgr. K. byly přikázány peněžní prostředky na účtu č. GGG/5500 vedeného u Raiffeisenbank, a. s., peněžní prostředky na účtu vedeném Generali penzijní společnost, a.s. (dříve Penzijní fond České pojišťovny, a. s.) v souvislosti se smlouvou č. XA a dále zaknihované cenné papíry – zaknihované podílové listy ISIN CZxx, emitent X&X PXXXXXXXXXA smíšený otevřený podílový fond, X&X IXXXXXXXXÍ SXXXXXXXXT, a. s., obhospodařovatel fondu X&X IXXXXXXXXÍ SXXXXXXXXT, a. s., o jmenovité hodnotě 1 Kč v počtu 4 769 kusů.***

131. **Ve vztahu ke shora specifikovaným peněžním prostředkům a zaknihovaným cenným papírům tedy nemělo být uloženo ochranné opatření dle § 102 tr. zákoníku** vůči R. K., neboť tyto prostředky a cenné papíry nejsou v jejím vlastnictví, nýbrž ve vlastnictví Mgr. K.; **v této části je tedy výrok pod bodem II. tohoto rozsudku nezákonný**. Ochranné opatření ve formě zabrání náhradní hodnoty ve vztahu k R. K. jakožto zúčastněné osobě tedy mělo být uloženo pouze vůči předmětným nemovitým věcem, které jsou po zúžení SJM v jejím výhradním vlastnictví.

132. **Správně měl tedy výtok pod bodem II. tohoto rozsudku znít následujícím způsobem**:

Podle § 124 odst. 2 písm. a) ZMJS s odkazem na článek 13 odst. 1 písm. a) Úmluvy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu ze dne 8.11.1990, uveřejněné ve Sbírce mezinárodních smluv pod č. 33/1997 Sb., se současně rozhoduje tak, že se na území České republiky

vykoná ochranné opatření ve formě zabrání náhradní hodnoty dle § 102 tr. zákoníku, a to:

pozemek parc. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č. p. xxx,
pozemek parc. č. xxx/1, zahrada
pozemek parc. č. xxx/2, zastavěná plocha a nádvoří

vše v katastrálním území Xxx, hlavní město Praha, zapsané na LV XXX, Katastrální úřad pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, ve vlastnictví R. K., nar. xxx, trvale bytem Xxx, xxx,

a dále trest propadnutí náhradní hodnoty dle § 71 odst. 1 tr. zákoníku, a to:

- peněžní prostředky na účtu č. GGG/5500 vedeného u Raiffeisenbank, a. s. ve výši **37.584,11 Kč**, ve vlastnictví Mgr. P. K., nar. xxx, trvale bytem Xxx, xxx;

- peněžní prostředky na účtu vedeném Generali penzijní společnost, a.s. (dříve Penzijní fond České pojišťovny, a. s.) v souvislosti se smlouvou č. XA, a to ve výši **678.794 Kč**, ve vlastnictví nar. xxx, trvale bytem Xxx, xxx;

- zaknihované cenné papíry – zaknihované podílové listy ISIN CZxx, emitent X&X PXXXXXXXXXA smíšený otevřený podílový fond, X&X IXXXXXXXXÍ SXXXXXXXXT, a. s., obhospodařovatel fondu X&X IXXXXXXXXÍ SXXXXXXXXT, a. s., **o jmenovité hodnotě 1 Kč v počtu 4 769 kusů**, ve vlastnictví nar. xxx, trvale bytem Xxx, xxx.

133. Stran odůvodnění **výkonu trestu propadnutí náhradní hodnoty** dle § 71 odst. 1 tr. zákoníku, který měl být v souladu se zákonem znovu uložen v projednávané věci Mgr. K., může soud odkázat na bod 128. odůvodnění tohoto rozsudku, neboť v tomto ohledu se důkazní a skutková situace ***od posledního meritorního rozhodnutí ve věci*** nijak nezměnila. Pokud jde o výrok o výkonu ochranného opatření ve formě zabrání náhradní hodnoty dle § 102 tr. zákoníku ve vztahu k R. K. jakožto zúčastněné osobě, postupoval soud tímto způsobem, neboť Mgr. K. před ***novým*** vydáním rozhodnutí o uznání a výkonu cizozemského rozsudku, jímž by bylo rozhodnuto, že na území České republiky se vykoná trest propadnutí náhradní hodnoty dle § 71 odst. 1 tr. zákoníku (jak tomu bylo učiněno ve zrušeném rozsudku ze dne 29. 6. 2021), **shora specifikované nemovitosti**, odstranil **ze svého majetku** ve smyslu § 102 tr. zákoníku, čímž **úmyslně zmařil v minulosti již nepravomocné** uložení trestu propadnutí náhradní hodnoty. Jak již bylo vysvětleno shora, městský soud nesprávně a **neodůvodněně** dospěl k závěru, že Mgr. K. takto odstranil veškeré movité i nemovité věci uvedené v bodu II. výroku tohoto rozsudku, ačkoli ***fakticky*** tak učinil toliko ve vztahu k nemovitostem v tomto bodu specifikovaným. **Právě vůči tomuto nemovitému majetku** totiž bylo zúženo společné jmění manželů Mgr. K. a R. K. a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 17. 1. 2023, č. j. 27 C 157/2022 - 41, byly ***citované*** nemovitosti přikázány do výlučného vlastnictví ***manželky odsouzeného R. K.***.

134. Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 17. 1. 2023, č. j. 27 C 157/2022 – 41 přitom jednoznačně vyplývá, že k zúžení a následnému vypořádání společného jmění manželů došlo na základě dohody **manželů K.**, **a to v přímé reakci na trest propadnutí náhradní hodnoty,**

uložený Mgr. K. zrušeným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2021 pod stejnou spisovou značkou. Soud má tedy za nepochybně prokázané, že Mgr. K. uzavřel takovouto dohodu se svou manželkou za tím účelem, aby předmětné nemovitosti ochránil před trestem propadnutí náhradní hodnoty, a to tím způsobem, že je **vyvede ze svého vlastnictví zúžením SJM za trvání manželství**, **s tím že výhradní vlastnictví** bude následně svědčit toliko jeho manželce. Takovéto jednání považuje Městský soud v Praze za jednoznačně účelové a učiněné ve snaze zmařit uložení trestu propadnutí náhradní hodnoty (resp. rozhodnutí o tom, že na území České republiky bude takovýto trest vykonán). Mgr. K. tedy ve smyslu § 102 tr. zákoníku předmětné nemovitosti, které by jinak byly předmětem trestu propadnutí náhradní hodnoty, odstranil ze své majetkové dispozice tím, že se svou manželkou uzavřel dohodu, jejímž výsledkem bylo zúžení společného jmění manželů **o zajištěnou nemovitost** a přikázání těchto věcí do výlučného vlastnictví R. K. **a tuto nechali schválit soudem**.

135. Městský soud v Praze proto nemohl vůči **předmětným nemovitým věcem** postupovat dle § 71 odst. 1 tr. zákoníku, neboť v době vyhlášení tohoto rozsudku se již nacházely ve vlastnictví R. K., **ale mohl postupovat při realizaci výkonu cizozemského rozhodnutí ve vztahu k zajištěnému majetku** dle § 102 tr. zákoníku. Tento postup považuje soud za správný **i přes námitku, že** ust. § 102 tr. zákoníku věta první **umožňuje zabrat náhradní hodnotu** jen tomu, komu by mohla být zabrána věc podle **§ 101 odst. 1 nebo 2**. Ačkoli Mgr. K. by v případě, že by předmětné nemovitosti ze svého majetku neodstranil, **měl** být uložen trest propadnutí náhradní hodnoty dle § 71 odst.1 tr. zákoníku, nikoli ochranné opatření zabrání věci dle § 101 odst. 1, 2 tr. zákoníku, lze zabrání náhradní hodnoty dle § 102 tr. zákoníku aplikovat i na tuto situaci. Je totiž nutno vycházet z toho, že primární sankcí, jež na majetku postihuje pachatele, který trestnou činností získal majetkový prospěch, je trest propadnutí věcí. Nelze-li tento trest uložit – kvůli tomu, že jeho uložení pachatel svým jednáním zmaří, uloží **soud subsidiární sankci v podobě propadnutí náhradní hodnoty** (viz ŠÁMAL, Pavel. *Trestní zákoník: komentář*. 3. vydání. Velké komentáře. V Praze: C.H. Beck, 2023, s. 1564). Cílem je tak vždy postihnout pachatele na majetku. Pokud tedy pachatel, kterému nemohla být uložena primární sankce – trest propadnutí věci - nýbrž toliko sankce sekundární – trest propadnutí náhradní hodnoty - **vyvedením majetku ze své dispozice** zmaří uložení této sekundární sankce, jediným způsobem, jak naplnit účel majetkové sankce je uložení ochranného opatření ve formě zabrání náhradní hodnoty dle § 102 tr. zákoníku **tomu,** kdo vědomě získá z takto odstraněného majetku ekonomický profit.

136. O úmyslném jednání R. K., která za účelem ochrany nepravomocně propadnutého a pro trestní řízení zajištěného nemovitého majetku, vědomě uzavřela dohodu o zúžení SJM za trvání manželství, tak nemůže být pochyb. Proti nepravomocnému rozsudku Městského soudu v Praze, sp. zn. 71 T 3/2021 ze dne 24. 6. 2021 totiž brojila ústavní stížností podanou dne 14. 7. 2022, jíž předcházelo řízení před katastrem nemovitostí. Ochranné opatření ve formě zabrání věci dle § 101 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku současně dle názoru soudu nemohlo být v nyní projednávané věci uloženo, neboť u předmětných nemovitostí nebylo **prokazováno**, že jsou bezprostředním či zprostředkovaným výnosem z trestné činnosti, pro níž byl Mgr. K. ve Švýcarské konfederaci odsouzen - byť časová souvislost mezi finančními transakcemi, za které byl Mgr. K. pravomocně odsouzen, a datem nabytí t. č. zajištěných nemovitostí do SJM manželů **K. je bezesporu dána.** Z těchto důvodů má proto Městský soud v Praze na základě

teleologického, nikoli čistě gramatického výkladu ust. § 102 tr. zákoníku za to, že v nyní projednávané věci je možno uložit ochranné opatření ve formě zabrání náhradní hodnoty i vůči věcem, vůči nimž by nepřicházelo do úvahy zabrání věci dle § 101 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, nýbrž trest propadnutí náhradní hodnoty dle § 71 odst. 1 tr. zákoníku, jímž měl být výkon uznaného trestu dle předchozího rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2021 ve věci ods. K. realizován. K tomuto závěru je nutno dospět též na základě eurokonformního výkladu uvedeného ustanovení v kontextu zejména Úmluvy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu publikované pod č. 33/1997 Sb., rámcového rozhodnutí Rady Evropské unie ze dne 26. 6. 2001, č. 2001/500/SVV, o praní peněz, identifikaci, vysledování, zmrazení, zajištění a propadnutí nástrojů trestné činnosti a výnosů z ní a v kontextu směrnice Evropského parlamentu a Rady Evropské unie ze dne 3. 4. 2014, č. 2014/42/EU, o zajišťování a konfiskaci nástrojů a výnosů z trestné činnosti. Městský soud v Praze je proto toho názoru, že shora popsaný postup zůstává stále v rovině interpretace ust. § 102 tr. zákoníku a nepředstavuje tudíž nepřípustnou hmotněprávní analogii.

137. Po zvážení všech shora uvedených skutečností dospěl městský soud k závěru, že nic nebrání tomu, aby postupoval v souladu s ustanovením § 124 odst. 1, 2 ZMJS a vyhověl návrhu Ministerstva spravedlnosti ČR, přičemž pro úplnost uznal oba ve výroku tohoto usnesení uvedené rozsudky švýcarských soudů, ačkoli odvolací rozsudek do rozhodnutí soudu I. stupně nijak nezasahoval, nýbrž jej toliko potvrdil; tento postup byl již aprobován usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 11. 2021, sp. zn. 14 To 81/2021 (viz bod 59. tohoto usnesení).

138. Městský soud v Praze pohříchu upravenému návrhu Ministerstva spravedlnosti ČR v celém rozsahu nevyhověl, a to kvůli svému závažnému pochybení, jehož se – jak již výše podrobně popsal pod body 130. – 133. odůvodnění tohoto rozsudku dopustil ve výroku pod bodem II., kdy vadným vyhodnocením rozsahu odstraněného majetku z dispozice Mgr. K. nedopatřením rozhodl o realizaci výkonu trestu po uznání rozsudků švýcarských soudů ***toliko formou zabrání náhradní hodnoty všech zajištěných movitých i nemovitých věcí***, ***ačkoli*** tak měl v souladu se zákonem a schválenou dohodou manželů K. **učinit toliko ve vztahu k zajištěným věcem nemovitým a o zbytku zajištěných věcí rozhodovat formou trestu propadnutí náhradní hodnoty dle § 71 odst. 1 tr. zákoníku** S ohledem na skutečnost, že o realizaci výkonu trestu formou propadnutí náhradní hodnoty v podobě zajištěného movitého majetku Mgr. K. podle § 71 odst. 1 tr. zákoníku již v minulosti městský soud rozhodl, své rozhodnutí podrobně odůvodnil a odkázal na něj i v odůvodnění tohoto rozsudku pod bodem 128., domnívá se nalézací soud, že **k odvolání stran v neprospěch odsouzeného je odvolací soud oprávněn nejen podle § 258 odst. 1 písm. b), e) tr. řádu zrušit napadený výrok pod bodem II. tohoto rozsudku, ale též jej dle § 259 odst. 3 písm. a) tr. řádu změnit, tak aby plně odpovídal obsahu provedeného dokazování a jeho správnému a zákonnému hodnocení.**

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **l z e** podat odvolání do **o s m i** dnů ode dne doručení jeho opisu k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Odvolání musí být v dané lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. M.

Praha dne 30. listopadu 2023

Mgr. Blanka Bedřichová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje A. M.